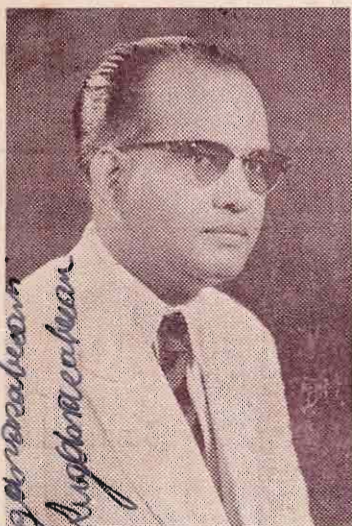

S. Sabesan.

மனவகை

ஆசிரியர் : விநாயகன் ஜோ

கா. ரா. சிவசுப்பிரமணியன்
R. Sivasubramanian
R. Sivasubramanian

பி. சம்பர் 1969

மாலை
35 சதம்

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்

யூ ஆசா பற்றறியின்
வடமாகாண ஏக விநியோகஸ்தர்கள்
“துரை அன் கோ”

யூ
ஆ
சா

*****
* YUASA *
* BATTERY *
*****

யூ
ஆ
சா

முதன்மையானது!

சிக்கனமானது!

பற்றறி சார்ச் செய்பவர்களும்
விற்பனையாளர்களும்

“துரை அன் கோ”

23/3, ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ முருகன்
தச்சுத் தொழிற்சாலை

ஆறுகால் மடம்,

ஆனைக்கோட்டை.

பதிவு எண்: 6033

உரிமையாளர்: வி. என். கேதாரம்

கட்டட அமைப்பாளர்களே!

உங்கள் தேவைகளுக்குரிய சகல விதமான
நிலை, கதவு, யன்னல் மற்றும் வீடுகளுக்குத் தேவையான
நவீன தளபாடங்கள் மலிவான விலையில் தொழில்
நுட்பத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும்
ஓடர்கள் குறித்த தவணையில் கொடுக்கப்படும்

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்--கவி
 யாதியினைய கலைகளில்--உள்ளம்
 ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்--பிறர்
 ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 2

நவம்பர்-டிசம்பர் 1969

மலர் 20

அலுவலகம்
 மல்லிகை,
 60, கஸ்தூரியார் வீதி
 யாழ்ப்பாணம் இலங்கை.

மல்லிகையில் வெளிவரும்
 கதைகளிலுள்ள பெயர்களும்,
 சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்
 டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்
 துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்
 களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

இந்தப் பூவில்...

மணிக் கரங்கள்

தலையங்கம்

க. துளசிகாமணி

வே. குமாரசாமி

நெல்லை. க: பேரன்

ஏ. இக்பால்

அ. யேசுராசா

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

இரசிகமணி

இலங்கையர்கோன்

சபா. ஜெயராசா

இலக்கியா சண்முகநாதன்

கெங்குட்டுவன்

மணிக்கரங்கள்

சென்ற மல்லிகை இதழ் வெளிவந்த பின்னர், அதில் வெளிவந்த 'மாப்பசானும் ஜானகிராமனும்' என்ற விமர்சனக் கட்டுரை பற்றியே பலர் என்னைக் கடித மூலம் பல கேள்விகள் கேட்டுள்ளனர். படைப்பாளி என்ற முறையில் அக்கட்டுரை பற்றி எனக்கு கருத்து முரண்பாடுகள் நிறைய உண்டு. ஏனெனில் இதே ரீதியான ஒரு பிரச்சினை சில வருடங்களுக்கு முன் என் மீதும் கிளப்பப்பட்டது. ஒரு சிருஷ்டியாளன் என்ற முறையில் இதற்கு விரிவான பதில் சொல்ல வேண்டும். அதைப் பின்னர் பார்ப்போம். நண்பர் கனகரெட்டு இதைப்பற்றி எழுதஇருக்கிறார். நுஃமான் கட்டுரை சம்பந்தமாகத் தங்கள் கருத்துக்களை துணிந்து எழுதலாம். எனக்கு அது சம்பந்தமாகக் கருத்து முரண்பாடு இருக்கஏன் அக் கட்டுரையைப் பிரசுரித்தேன் என்றால் இப்படியான இலக்கியக் கருத்துக்கள் வளரும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியமான சுவாத்தியத்தைக் கொடுக்கும் என்பதாலேயே அக்கட்டுரை பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதையொட்டிய விமர்சனங்கள் தொடரும்.

இப்படியான கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளைச் செழுமைப் படுத்தவே மல்லிகை முன் முயற்சி எடுக்கின்றது. இம் முயற்சியை ஊக்கப் படுத்தவே பல அன்புக் கரங்கள் முனைகின்றன. இலக்கிய நல் நெஞ்சங்கள் அனைத்துக்கும் என் மனங்கனிந்த நன்றி.

அன்பன்

டொமினிக் ஜீவா.

இரா. சந்திரசேகரன் (முதந்தவனை)	20-00
104, கம்பளை வீதி, நாவலப்பிட்டி.	
வ. மாணிக்கம்	10-00
303, நாவலர்வீதி, யாழ்ப்பாணம்:	
ஏ. இக்பால் (இரண்டாந்தவனை)	10-00
*ரிபையா மான்னில்) தர்ஹாரவுன்.	
'கலைக் கொழுந்தன்'	5-00
புற்கேணித் தெரு, கல்முனை 3.	
வி. மகாவிங்கம்	5-00
வைமன் றோட், யாழ்ப்பாணம்.	
க. மகேஸ்வரன்	2-00
கரவெட்டி தெற்கு, கரவெட்டி.	

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

சக்திய ஆவேசம்

சமீப காலமாக நமது தேசத்தில் ஏற்பட்டு வரும் புதிய இலக்கிய எழுச்சி பற்றியும் கலை உலக மலர்ச்சி பற்றியும் எண்ணிப் பார்க்கும் போது மிக்க மகிழ்ச்சி தான் ஏற்படுகின்றது. நாவலர் விழாக்களிலிருந்து விபுலானந்தர் விழாத் தொட்டு ஆங்காங்கே நடைபெறும் கருத்தரங்குகள், கவியரங்குகள், பட்டிமன்றங்கள், புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் ஈடுக சமூகம் இன்று ஒரு புதிய பாதைகளில்—உத்வேகம் மிக்க, பிரமிக்கத்தக்க வேகத்தில்—போக்கில் சென்று கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இதற்காக இந்த நாட்டுக் கலைஞர்கள், கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் கடந்த காலங்களில் பட்ட சிரமங்களை இன்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது அன்று விதைத்த தின் பயனே இன்று அறுவடையாகின்றது என எண்ண வேண்டும் நாம். இந்த மாற்றங்களெல்லாம் ஏதோ திடீரென மந்திரத்தால் ஏற்பட்டவையல்ல. முயன்று முயன்று வளர்த்ததின் பயனே இது. நமது தேசம் கலை இலக்கியத்தின் பெயரால் சுரண்டப் படுகின்றது என நாம் கோஷமெழுப்பிய போதெல்லாம், நாம் தமிழகத்தின் எதிரிகள் என நம்மைப் பார்த்துச் சொல்லச்சிலர் முற்பட்டனர், புதுமைப் பித்தனைப் படித்து எழுதக் கற்கொண்டவர்கள் நாங்கள். பாரதியின் மகத்தான தனித்துவக் கவிதை வழியிலே சிந்திக்கப் பழகிக் கொண்டவர்

கள் நாங்கள். எனவே எந்தவித குறுகிய மனோபாவமும் நம்மிடம் என்றுமே அண்டியதில்லை. ஆனால், தாங்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்காக தமது ஸ்தாபனத்தையே மிகக் கொச்சைத்தனமான பாஷையில் திட்டித்தீர்த்தவர்கள், இன்று அதற்கான பிராயச்சித்தத்துடன் பாவமன்னிப்புப் பெறும் நோக்கமாக அதே ஸ்தாபன சஞ்சிகையிடம் இன்று பரிபூரண சரணாகதியடையும் கடைகெட்ட சந்தர்ப்பவாதப் போக்கை எதிர்க்கும் பொழுது, நமது நோக்கு எரிசரமாக இருப்பதால் நாம் தமிழகத்திற்கு எந்த வகையிலும் எதிரிகளாகி விடமாட்டோம்.

அல்லது தமிழகத்து மதிப்புவாய்ந்தபடைப் பாளிகளில்பலர் பாதை தவறிப் போகும் போது அதைப்பார்த்துக் கொண்டு தமிழ் நாட்டாரைப் போல 'சும்மா' இருக்காமல் அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரைக்கும் நமது கருத்து இவை இவைதான் என நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கூறுவதால் மாத்திரம் நாம் தமிழ் நாட்டின் எதிரிகளல்ல.

நாம் தமிழகத்து மக்களை நேசிப்பதினால் மாத்திரமே நமக்கு இந்தத் தார்மிகக் கோபம் ஏற்படுகின்றது.

ஏனெனில் தமிழகத்துப் பாமர மக்களை ஏமாற்றும் பத்திரிகை, சினிமாக் கும்பல்தான் நம்மையும் ஏமாற்றி நமது நாட்டையும் தமிழின் பேரால் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

தமிழகத்து மக்களை நாங்கள் எதிர்க்கவில்லை. அவர்களை மதிக்கிறோம். கனம் பண்ணுகிறோம். அவர்களினது பல பாரிய சாதனைகளுக்காக அவர்களுக்குத் தலைவணங்குகின்றோம்.

ஆனால் நமது நாட்டைச் சுரண்ட நமது ஆத்மாவை நாசப்படுத்த-நமது கலை இலக்கியங்களை நச்சுப் படுத்த யார் யார் முனைகின்றார்களோ அவர்களையே நாம் நமது பலங்கொண்ட மட்டும் எதிர்ப்போம்; எதிர்த்து வருவோம்.

நம்மைப் போன்ற பல நெஞ்சங்களின் போராட்டத்தின் பயன் தான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட ஈழத்துச் சாதனைகள்தோன்றுவதற்கு அத்திவாரமாக அமைந்தன.

இலங்கையர்கோன் இதயம்

க. சூளசிகாமணி

தற்பொழுது வெளியாகும் எந்தப் பத்திரிகையை எடுத்துப் பார்த்தாலும், அங்கே காணப்படும் கட்டுரைகள், கவிதைகள் சிறுகதைகள் நாடகங்கள் யாவும் பெரும்பாலும், 'ட்ரேட்மார்ச்' எழுத்தாளர்களினால் எழுதப்பட்டவையாகவே இருக்கின்றன. எழுதியவரைக் கொண்டு படைப்பின் தன்மையைக் கணிக்கின்றூர்களேயன்றி படைப்பின் தன்மையைக் கொண்டு படைப்பின் தரத்தைக் கணிப்பதில்லை. அவ்வளவிற்கு பத்திரிகையாசிரியர்களுக்கு சோம்பல், பத்திரிகைஉலகிற்கு உதாசீனம்-

பத்திரிகாலயத்தில் எத்தனையோ இளம் எழுத்தாளர்களின் ஆரிய படைப்புகள் அந்தர்கணக்கில் கைபடாது கிடக்கடி

என்ன சிறுகதையா...? டொமினிஜீவாவிற்கு எழுதுங்கள்! கவிதையா?... மகாகவிக்கோ முருகையனுக்கோ ஒரு கடிதம்! விமர்சனக் கட்டுரையா?... கைவாசபதிக்கு ஒரு வேண்டுகோள்! இப்படி இருக்கின்றது.

சொல்லும் கருத்தின் தன்மையைக் கொண்டு கணிக்காதது சொல்லியவரின்தரத்தைக் கொண்டு கணிப்பதால்தான் இன்று நல்ல இளம் எழுத்தாளர்கள் ஒதுக்கப் படுகின்றார்கள். வாசகர்கள் நல்ல படைப்புக்களைக் காணமுடிவதில்லை. ஒரேபதார்த்ததை பல நாமங்களில் தரப்படும் வெளி அழகில் மயங்கி, கருவின் உருவைக் கவனிப்பதில்லை, மதிப்பதில்லை.

இப்படிப்பட்ட பிரகிருதிகளுக்கெல்லாம் அப்பால், சொல்லும் கருத்தை காது கொடுத்துக் கேட்டு, மனதில் பதித்து அதன் தன்மையை உணர்ந்து போற்றும் ஒரு கலைஞன் என்கே இருக்கிறான் என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்பது என்காதுகளில் விழுகின்றது,

அவர் ஒரு நேர்மையான காரியதிகாரி என்பதனை மறந்து விடுகின்றனர்: சிறந்த நியாயவாதி என்பதனை நினைக்கின்றூர்களில்லை, 'சிவஞான சுந்தரம்' என்று சிந்திக்கின்றூர்களில்லை. நல்ல சமூகத் தொண்டன் என்பதனைக் கூட மறந்து விடுகின்றனர்.

அவர்கள் நினைப்பது அவர்கள் உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணி போல்பதிந்திருப்பது.

“இலங்கையர்கோன்” - என்ற கலை மூவேந்தரின் புனை பெயரே!.

புனை பெயருக்கு ஏற்றவாறு நாடகத்திற்கு சிறு கதைக்கு ஒரு கோளுக மாத்திரம் இல்லாது இளம் எழுத்தாளர்கள் தொடக்கம் பழமையில் ஊறிய ஆசிரியர்கள் வரை கண்ணை மூடிக்கொண்டு போற்றக் கூடிய தன்மையில் தன் பதவியின் தரத்தினால் அல்லாது சிறந்த எழுத்தாற்றலின் தன்மையினால் சிறந்து, இன்றும் விளங்குபவர்தான் காலஞ் சென்ற இலங்கையர்கோன் அவர்கள்.

தான் வணங்கும் தெய்வத்திற்கு ருசிமிக்க இறைச்சியை நைவேத்தியம் செய்ய வேண்டும் என்று அன்பின் மிகுதியால் அதை சுவைத்து பதம் பார்த்து, ருசிமிக்க புலாலைத் தான்வணங்கும் தெய்வத்திற்கு படைத்த கண்ணப்பநாயனரைப் போல தன் படைப்புகளை மிகவும் நுணுக்கமாக ரசிக்கத் தகுந்தவாறு அந்த ரசனையுடனேயே அரும் பெரும் கருத்துக்களை ஏற்றவாறு, படைத்து, படித்தவுடன் மறக்காது, படித்தவர்களை நினைந்து, நினைந்து, வாழ்விலேயே ஏற்கச் செய்து, தனக்கென ஒரு சிறந்த இலக்கியக் குழாத்தையே அமைத்து விட்டவர் அவர்.

நாடகத்தில் வரும் ஒரு காட்சியை அமைக்கும் சிறந்த இயக்குநர் போல, இயக்குநரேதான் வரப்போகும் காட்சியை மனதில் நினைத்து பேசாத படத்தில் தோன்றும் காட்சிகளைப் போல அந்த தந்த உணர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு தன் அங்கங்களை ஆட்டி அசைத்து பின்பு ஒரு செருமலுடன் அவர் ஆரம்பிக்கும் காட்சியைக் கண்டவர்கள் நடிப்பின் இலக்கணத்தையே அறிந்தவராவர்.

நாடகக் காட்சிக்குரிய வசனங்களைச் சொல்லும்பொழுது அவர் அதே பாத்திரமாகி விடுவார்.

வார்த்தைகள் அழகாக, நீர்வீழ்ச்சி போல, பொல பொல என்று உதிரும்,

காட்சியின் அமைப்பு முடிந்தவுடன், “என்ன ஐயா! இதை இப்படிச் சொன்னால் நன்றாக இருக்குமா?” என்று நான் அவருடன் பழகிய தோஷத்தினால் எனக்கு ஏற்பட்ட இலக்கிய ரசனையைச் சொன்னேன், ஒரு நாள்.

“ஓ! மணிக்கொடிக்கால எழுத்தாளனை எனக்கு, நீ சொல்லுவதாவது நான் கேட்பதாவது என்று சீறிவிழாது, நான் சொல்லியவற்றை உன்னிப்பாகக் கேட்டு, மெனனத்தில் ஆழ்ந்து, ‘நீ சொல்லியவுடன் இதையும் சேர்த்தால்...’ என்று காட்சியின் தன்மையையே மாற்றி அமைக்கும் மாண்புமிக்க பண்பாளர்.

‘நொன்சன்ஸ்’ என்ற வார்த்தையை தெரியாதவர்கள் பலர் அதில் என்ன நகைச் சுவை இருக்கிறது? இப்படி எண்ணியவர்

கள் எத்தனை! பேர்! தன் நாடகத்தில் அதே வார்த்தையை 'நொஞ்செனக்' என்று உபயோகித்து, வாடுலி கேட்பவர்களை எப்பொழுது நாடகம் ஆரம்பமாகும் என்று ஏங்க வைத்தவர் இலங்கையர்கோன். அந்த ஏக்கம் பயத்தினால் ஏற்பட்ட தொன்றல்ல. ஆவலினால் ஏற்பட்ட தொன்று.

'மேரி மக்தலேலு' பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து 'மக்தலத்து மரியான்' என்ற தலைங்கமிட்டு, நாடகம் ஒன்றை ஆரம்பித்தார்.

வார்த்தைகள் 'பொலு! பொலு!' என்று உதிர்வது போல சாராய நெடியும் 'குபு! குபு!' என்றுசேர்ந்து வெளியேவரும். அந்த இடத்தை ஆக்கிரமிக்கும். இருந்தும், நிதானம் தவறாது, சம்பவக் கோவகைகள் தொய்யமாட்டா.

நான்கு காட்சிகள் முடிந்தவுடன் 'கொஞ்சம் பொறு!' என்று சொல்லியவாறுதன் 'பேர் ஜோ' காரை எடுத்துக் கொண்டு இன்னொரு நண்பரையும் ஒற்றிக் கொண்டு, எடுத்துச் சென்றார். அப்பொழுது அவர் நெடுங்கேணி காரியாதிரிகாரியாக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலம்.

அவர் சென்ற அரைமணித்தியாலத்தில், புரட்ட முடியாத அந்தக் காரைப் புரட்டிவிட்டார் என்ற செய்தி கிட்டியது.

மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. கையிலே நாடகம் எழுதிய பிரதிகள். மனதிலே விபத்தின் நினைவு. கார் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அங்கே...

அவருடைய கார் தலைகீழாகக் கிடந்தது. காருக்குள் ஒரே தண்ணீர் வெள்ளம்? தாமரை மொட்டைப் போல், கழுத்துமாத் திரம் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவருடைய வாய்...

'நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி நாலாறு மாதமாய் குயவனை வேண்டி' என்ற பாட்டை, மிகக் வாவமாக பாடிக் கொண்டிருந்தது.

எண்ணக் கண்டதும்...

'ஆனசி! கையிலே என்ன நாடகப் பிரதிகளா? நான்கு காட்கிகளா முடிந்தது? எழுது ஐந்தாம் காட்சியை...'

தலை கீழாகக் கிடந்த கார் தன் நிலையை அடைந்தது. எங்கள் காருக்குள் இலங்கையர் கோணை ஏற்றினோம். குசாலாக ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார் அவர்.

“...ம்!...எழுது!”

நான் மெளனம் சாதித்தேன்!”

“...ம்!...எழுதடா!”

என் மெளனம் கலைந்தது. பேனை கடதாசியை முத்தமிடத் தொடங்கியது.

ஐந்தாம் காட்சி முடிந்தது. ஐந்து காட்சிகளையும் படித்த நான், அடைந்த திகைப்பு.

வார்த்தைக்கு வார்த்தை உணர்ந்து, அனுபவித்து எழுதிய எனக்கே காட்சிகளின் தொடர்பு நினைவற்று இருக்கும்பொழுது அந்த மரண வெறியிலும், தொடர்பு கெடாது காட்சியை முடித்து வைத்த இலங்கையர்கோன் எழுத்துலகில் முடிசூடா மன்னனாக விளங்கியதில் விந்தை என்ன?

ம்!... அவரைக் காண விரும்பும் நீங்கள், அவர் குட்டை யான சிவந்த உருவத்தைக் காண முயற்சிக்காது அவரின் கலை யுள்ளத்தை, அவர் படைப்புகளை படித்து உணருங்கள்!

அவருக்கு வருடா வருடம் விழா சிறப்பிதழ்கள் எடுப்பதிலும் பார்க்க, அவர் படைப்புகளை தொகுத்து வெளியிடுவதிலும், அவர் கொள்கைகளை ஏற்று, இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பது சாலவும் நன்று;

“இலக்கியம்! இலக்கியம்! என்னு பிதற்றுகின்றாயே! அது உன்னை என்ன செய்துவிட்டது என்ற அவர் கேள்விக்கு...

நான் பயந்து, பயந்து கூறியவை;

“இலக்கியம் என்னை வளர்கவில்லை! இலக்கியம் என் ஆத்மாவை வளர்த்து விட்டது என்று நான் சொல்லியவற்றை, ஒரு புன்னகையினால் ஏற்றுச் சிரித்தார்;

ஒளியிடையே ஓர் புதுப்பாடல்

வே. குமாரசாமி

பாரட! கிளியே! பழையமெல் விசையே
பாடுது வானெலிப் பெட்டி
ஊரடி உவகைக் கடலுளே வைத்தால்
உண்மையில் அதற்கெலாம் உரிமை
வேரடி நாங்கள் விளங்கும் இவ் வுயிர்ப்பின்
வெளிச்சத்தின் எண்ணெயும் நாமே
நேரடியாகக் கிடைத்திடவில்லை
எனநினைத் தழுதனையா சொல்?

எம்உழைப் பிடையே இவர்களிக் கின்றார்
என்பதன் பொருள் பிறர் வாழத்
தெம்புடன் அளிக்கும் இளங்கொடை யாளர்
தெருவிடை நிற்பினுஞ் சிறப்பே,
வெம்புதல் வீட்டி, விழிதிறந் திட்ட
வெடி ஒலி கேட்குதே பாராய்
இம்பரின் மகிழ்ச்சி எம்முள் நெகிழ்ச்சி
இது வலோ சந்தனத் தியல்பு.

சக்திகள் நாமே சர்வமும் நாமே
சரிசரி மறைந்துநின் றுழைப்போம்
தக்கதே செய்தோம் தளிசூடல் நிமிர் வாய்
தாரணி ஒளிபெற வேண்டித்
திக்கெலாஞ் சூழு மிருள் தொலை என்றே
திரும்பிய தெம்மிடந் தானே
அக்கதி போதும் அதுவலோ மான
வாடையாய் நாமுடுத் துள்ளோம்.

இடர்கெட நடப்போம் இனிதொளி படைப்போம்
எழுந்தடி புதியதிற் பதிப்போம்
குடர்கிழி பட அவ்விடர் தருஞ் சாதிக்
கூலைகளை மிதித் துயிர் சிதைப்போம்
பொடிப் பொடி யாகிப் போலிகள் மாயப்
பொது வெனப் பலபடி சமைப்போம்
மடிவதா? மகிழ்ச்சி மற்றவர்க் குழைத்தால்
மடிவதிங் குண்மையிற் சோம்பல்.

ஒளிதெரி கிறதா? உனதுடல் மிசையே
அவைதவழ் கிறதடி தமிழே!
ஒளி ஒளியாடை யுடுவுடு வாட!
உணர்வுகள் கிளர்கிற வேகம்
வெளிவெளியாக விழிகளில் வெட்கம்
விடியுதே விரைகுவம் வாராய்
நெளிவதா கையில் ஒளியடி மின்னல்
நினைவிடை மலர்ந்தனை வாழ்க.

'அம்பிப்பாடல்' வெளியீட்டு விழா

நெல்லை க. பேரன்

கடந்த 25-10-69 (போயாநாள்) பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் கவிஞர் அம்பி அவர்களின் குழந்தை இலக்கியமாக "அம்பிப்பாடல்" என்ற நூல் வெளியீட்டுவிழா நடைபெற்றது. இலங்கை பொதுசேவை ஆணைக் குழுவைச் சேர்ந்த ஜனாதிபதி ஏ. ஏம். ஏ. அஸ்ஸ இவ்விழாவுக்கு தலைமை தாங்கினார். இ. இரத்தினம், க. செ. நடராசா, கலாநிதி கைலாசபதி ஆகியோர் நூல்பற்றி ஆய்வுரை நிகழ்த்தினர். இவர்களில் இ. இரத்தினம் அவர்கள் பேசுகையில், இந்த ஆண்டு குழந்தை இலக்கிய ஆண்டு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏன் என்றால் இலங்கை சாகித்தியமண்டலத்தார் கூட குழந்தை இலக்கியங்கள் வளர வேண்டும் என்று அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், குழந்தை இலக்கியங்கள் பெற்றோர்களுடைய வரவேற்புகளையும் பெறவேண்டும், எமது நாட்டுப்பாடல்கள் கூடக் குழந்தை இலக்கியங்கள்தான், இனி, குழந்தை இலக்கியங்கள் எழுதுகிறவர்கள் குழந்தைகளின் வயது, வாழும் சூழ்நிலை, பண்பாடு, சுவாத்தியம் என்பவற்றிற்கு ஏதுவாகவும் ஆண், பெண் என்று (பால்) பாகுபாடு செய்தும் இலக்கியங்கள் படைக்க வேண்டும். ஆண்களுக்கு வீரம் சம்பந்தமான இலக்கியங்களையும் பெண்களுக்குப் பொருத்தமான ரோமாண்டிக் இலக்கியங்களையும் எழுதப்படல் வேண்டும். எமது கிறுவர்களின் பாடப்புத்தகங்களிலும்படிப்புத்தகங்களிலும்இப்போது கரணப்படும்வசனங்கள், துணைவினைகள், விசுவாசங்கள் மிக நீளமாகவும் குழந்தைகள் உச்சரிப்பதற்குக் கடினமாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றைப் படைப்பாளர்கள் கவனிக்க வேண்டும்" என்றார். இவர் அம்பிப்பாடலை விமர்சிப்பதை விடக் குழந்தை இலக்கியம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதைப் பேசினார் எனலாம்.

அடுத்து இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தைச் சேர்ந்த க. செ. நடராசா பேசுகையில், உலகத்தமிழ் மகாநாட்டிலே பரிசு பெற்ற கவிஞர் அம்பி, தன்னைக் கவிஞர் என்று சில கவிஞர்கள் சுய விளம்பரம் செய்வதைப்போன்ற குணங்கள் எதுவும் இவரிடம் கிடையாது. கவிதைக்கு விஷயம் தேவையில்லை. ஓசைநயம் மட்டும் இருந்தால் போதும். அதுவும் குழந்தைகளுக்கு ஓசையே மிகவும் பிடிக்கும். பாரதியார் பாரதிதாசனை 'எழுசுபுலவ' என்று வாழ்த்திப் பாரதிதாசன் உயர்ந்தார். அது போல நானும் அம்பியை வாழ்த்துகிறேன். அவரது ஆர்வம் வளரவேண்டும்" என்று சொன்னார். இவரது பேச்சு ஆழமாக அமையாவிட்டாலும் கவிஞர் அம்பியைப் போற்றியும் அவரது பரிசீலனை பெற்ற திறனை வியந்தும் பாராட்டும் வகையில் அமைந்தது. இவரது பேச்சிலே ஏதாவது விஷயஞானம் தேடிய ரசிகர்களுக்கு ஏமாற்றந்தான்.

அடுத்தபடியாக கலாநிதி க. கைலாசபதி பேசுகையில் மிகவும் கருத்தாகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் விமர்சனம் செய்தார். ஆரம்பத்தில் அவர் இவ்விழாவிற்குத் தலைமை வகிக்கும் அனீஸ் அவர்கள் கலை, இலக்கிய ஆராய்ச்சிப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பாராட்டியதுடன் இக்காலத்தில் அனேகமான அரசாங்க ஊழியர்கள் தமது பென்சன் காலத்திலேதான் தாம் தமிழுக்கு தொண்டு செய்ய மறந்து விட்டதாகவோ அல்லது கலை, இலக்கியத்திற்கு எதையோ செய்யத் தவறிவிட்டதாகவோ கருதி ஏதாவது சமய ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்.

ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தைச் சேர்ந்த க: செ. நடராசா வின் கூற்றுப்படியும் ஏனைய விளம்பரங்களையும் அம்பியவர்கள் இரண்டாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் பரிசுபெற்றதாகச் சொல்லப்படும் கவிதையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவேயில்லை அதில் விஷயமேயில்லை. வெறும் தீவுத்திடல்விவகாரங்களைப் பற்றித்தான் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறன. அதேபோல அம்பியின் வேறு சில கவிதைகளும் என்னைக் கவரவில்லை; ஆனால் இந்தக் குழந்தை இலக்கியப் பாடவில்லை பல நல்ல விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்று கருத்தால் அந்த ஒரு நல்ல முயற்சிக்காக இதனை விதந்துரைக்க இந்த மேடையில் வந்து நிற்கிறேன். காலத்தோடு ஒட்டிய பரிணாம வளர்ச்சிக்கும் தாக்கங்களுக்கும் அம்பியும் ஒத்துப் போகிறார் என்பதை அவரது கிறீனின் அடிச்சுவடு போன்ற பிற்கால நூல்களும் விண்வெளி பற்றியும் வேறுபுதி விடயங்களைப் பற்றியும் குழந்தைகளுக்குச் சொல்ல முனைகின்ற இப்பாடல் தொகுதியிலிருந்தும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. ஒரு காலத்தில் “உயிர் அதுக்கு! உடல் இதுக்கு!” என்று சாவதற்காகவே பாடிய அம்பி இப்போது வாழ்வதற்காகவே பாடிவருகிறார். இது ஒன்றே அவரது மாற்றத்திற்குச் சான்று பகரும்.

திரு. கைலாசபதி மேலும் பேசுகையில், நமது நாட்டில் குழந்தை இலக்கியத்திற்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் வெளிவருவது போன்று அழகாக அச்சடித்த படங்களுடன் குழந்தை இலக்கிய நூல்கள் கிடையாது. அப்படியானால் எமது எழுத்தாளர்கள் என்னதான் செய்கிறார்கள்? அவர்கள் முதியோர்களுக்கான புனைகதை, நாவல், கட்டுரை என்பது எழுதுவதிலேயே காலத்தைச் செலவழித்தார்கள். குழந்தைகளுக்காகச் சிந்தித்து எவரும் எழுதவில்லை. எமது எழுத்தாளர்கள் உண்மையில் பொதுமக்களுக்காகத்தான் எழுதுகிறார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்கு வருவதுண்டு. அல்லது எழுத்தாளர்கள் பத்து, ஐம்பது பேர் என்றுகூடி, ‘எனது சிறுகதையைப் படித்தீரா?’ என்று தமக்குள்ளேயே கேட்டுச் சய விளம்பரம் செய்து வளர்ந்து வருவதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. வெறும் பொழுது போக்காக அல்லது ஆத்மதிருப்திக்காக புகழுக்காக எழுதுகிறார்களே தவிர எழுத்தை ஒரு தேசப் பணியாகக் கருதி எவரும் எழுதவில்லை. இக்காலத்தில் சிறுகதை, நாவல் புத்தகங்கள் போடுகின்ற பலரை எனக்குத் தெரியும். இவர்களுக்கு அதிகம் இலாபமும் இல்லை. ஆனாலும் புத்தகம் போடுவதை தமிழ்த்

தொண்டாகவே இவர்கள் கருதுகிறார்கள் போலும். இக்காலச் சிறுகதை, நாவல்கள் புத்தகமாகி அவையே ஒரு 'பாசனாக' வருவது போன்ற கவிஞர் அம்பியின் பாடல்களும் 'பாஷனாக' வரலாம் என்று நான் கருதுகிறேன். அப்படியானால் குழந்தை இலக்கிய முன்னோடி என்ற பெருமை அவருக்கும் கொஞ்சம் போகட்டுமேன்!

தமிழகத்தில் வை. கோவிந்தன் செட்டியார் அவர்கள் குழந்தை இலக்கியங்கள் பற்றிச் சிறப்பாக ஆராய்ந்துள்ளார், இவர் தமது கட்டுரையில் குழந்தை இலக்கியத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்துவதுடன் இந்த இலக்கியச்சேவை ஒரு தேசியப்பணி என்றும் யுக யுகாந்திரமாக வரக்கூடியது என்றும் குறிப்பிட்டார் எழுத்தாளர்கள் என்று இருக்கிற நாம் தரமான குழந்தை இலக்கியங்களை எழுதாவிட்டால் இன்று தம்மைக் 'குழந்தை இலக்கியப் பத்திரிகைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒழுங்காக வரும் கல்கண்டு, அம்புலிமாமா போன்ற பேய் பிசாசுக் கதைகளையும் வேதாளக் கதைகளையும் கொண்ட புத்தகங்களை எழுது குழந்தைகள் படித்துப் பாழாகிப் போவார்கள். நாம் எழுது குழந்தைகளை இத்தகைய பேய், பிசாசுக் கதைகளிலிருந்தும் பாதுகாக்க வேண்டும். வை. கோவிந்தன் அவர்களும் நல்ல இலக்கியங்களை எழுதி எழுது குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுங்கள் என்றுதான் கேட்டுள்ளார்.

அம்பியின் பாடல்களில் சிற்சில குழந்தைகளுக்குப் பொருத்தமாக அமையாவிட்டாலும் நூற்றுக்கு எண்பதுவீதமும் பொருத்தமாகவே இருக்கின்றன. சில பாடல்கள் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் ஓசை நயத்தினை ஒத்திருக்கின்றன. எழுது நவ எழுத்தாளர்களின் கவிதைகள் நாட்டுப் பாடல்கள்போல் ஜனரஞ்சகமாக வரவேண்டும். மலிவான விலைக்கு எழுது புத்தகங்கள் விலைப்பட வேண்டும். பொருளாதார ரீதியாகப் பார்த்தால் அம்பிப் பாடல்கள் என்ற இப்புத்தகம் 50 சதங்கள் கள்தான் விற்க வேண்டும். எழுத்தாளர்களின் கஷ்டங்களைத் தீர்ப்பதற்காகவும் குழந்தை இலக்கியங்கள் நம் நாட்டில் வளரவும் அரசாங்கம் மான்யம் கொடுத்து ஆதரவளிக்க வேண்டும். அரசு நினைத்தால் நமது கலை, இலக்கியத்துறைக்கு எவ்வளவோ தொண்டாற்ற முடியும்' என்று சொன்னார்.

திரு. கைலாசபதியின் கருத்துரையே மனதைக் கவர்ந்ததாகவும் எழுத்தாளர்களுக்கும் சுவைஞர்களுக்கும் தேவையான பல விஷயங்களைக் கொண்டதாகவும் அமைந்தது. திரு. அம்பிய உட்கர்கள் தமது நன்றியுரையில் திரு. கைலாசபதியின் கூற்றுக்களை அப்படியே ஒப்புக் கொண்டார். இறுதியாக ஈழத்தின் இன்னொரு கவிஞர் மஹாகவியின் 'கண்மணியார் காதல்'யை மக்களை மிகவும் கவர்ந்த நடிக்கரான நடிகவேள் லட்சு வீரமணியவர்கள் வில்லுப் பாட்டாக இசைத்தார்கள். இவரது கலை நிகழ்ச்சி மிகச் சிறப்பாக அமைய விழா நிறைவெய்தியது.

தலைவிரியை நிர்ணயித்த வழக்கு

ஏ. இக்பால்

ஓஸ்காவயில் 1856-1900 வருடங்களுள் வாழ்ந்த ஆங்கில இலக்கிய கர்த்தா. கருத்துத் தோய்ந்த நகைச்சுவை வாதம் செய்யும் இவர் "கலை கலைக்காவே" என்னும் இலட்சியமுடையவர். அன்றுவாழ்ந்த பிரபுக்களின் அதியுயர்ந்த கர்வ எண்ணத்தின் வேக்காடு தனிமனிதனுக்கும் இருக்க வேண்டுமென்ற உந்தலால், தன்னையும் அழகுபடுத்தி தனது அறையையும் பெண்கன்போல் மிக நவீன அழகுடன் வைத்திருந்தவர்.

நாடகம், நாவல், கவிதைத் துறைகளில் இலக்கிய சிருஷ்டிகள் செய்து பரிசுகள் பெற்ற ஓஸ்காவயில், உலகில் சிறந்த இலக்கிய கர்த்தாவாகப் பரிமளிக்கின்றார். அவரது ஆக்கங்கள் பதினாறு பெரும் தொகுதிகளாகவும், இரண்டு சிறு தொகுப்புக்களாகவும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

பிற்காலத்தில் தானே பெருஞ்சர்ச்சைக்குரியவராக வாழ்ந்த அவர் தொடர்ந்த வழக்கிற்கு அவரே பலியாகி இரண்டு வருடங்கள் சிறை சென்றார். சிறையிலேயே வைத்து மனம் நொந்து அவரெழுதிய "டெபாரபென்டஸ்" என்னும் கடிதத் தொகுதியின் ஒரு பகுதியை 1970ம் வருடமே வெளியிட வேண்டுமெனும் கூற்றிற்கியைய இன்னும் அது லண்டன் வாசிகசாலையில் முத்திரையிட்டு வைக்கப் பட்டுள்ளதென அறிகிறோம்.

உலக இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் "ஓஸ்காவயில்"வின் பெயர் சிருஷ்டி சம்பந்தமாகவும், சொந்த வாழ்க்கை சம்பந்தமாகவும் அடிபடுவதுபோல வேறெந்தக் கலைஞனின் பெயரும் உயர்ந்து பறக்கவில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம்: "ஓஸ்காவயில்"வே மாண நஷ்டம் கோரி வழக்குத் தொடர, அவ்வழக்குத் தலை கீழாகப்பூண்டு அவரது மாணத்தையே பறித்து விட்டது.

1891ம் ஆண்டு ஒரு நாள் மாலை தலைசிறந்த உலகக் கலைஞன் "ஓஸ்காலயிவடு" சிந்தனையிலாழ்ந்து ஏதாவது தொரு புத்தகத்தில் இலயித்திருந்தார். அச்சமயத்தில் இருவர் அவரது அறையினுள் நுழைந்தனர். ஒருவர் "லியோனஸ் ஜோன்ஸன்" என்னும் பெயர் பெற்ற கவிஞர்; மற்றவர் "அல்பிரட்டுக்கிளர்ஸ்" என்னும் ஓர் இளைஞன். இவன் ஒக்ஸ்போட் மாக்கடலன் கல்லூரி மாணவன். "க்யூன்ஸ்பரி" பிரபுவின் மகன்.

இவ்விளைஞரின் அழகிய தோற்றம், அமைதி மரியாதையாவும் "ஓஸ்காவயில்டு" வைகவர்ந்தன. அறிமுகமான மறு நிமிடமே மேல்மாடிக்கழைத்துச் சென்று தம்மனைவியிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். இருபது வயதான அந்த இளைஞரின் நட்புத் தொடர்பு ஏற்படும் பொழுது "ஓஸ்கா"வுக்கு முப்பத்தாறு வயதாகும். தொடர்ந்து அவ்விளைஞன் "ஓஸ்கா"வைப் பார்க்க வருவான். அவனது வரவை ஓஸ்காவும் விரும்பினார். அடிக்கடி அவனுக்குக் கடிதம் எழுதுவார். வராவிட்டால் தந்தி அடிப்பார். வந்ததும் பெரிய விடுதிகளுக்கும், கடற்கரைக்கும் கூட்டிச் செல்வார். கேட்டபொழுதெல்லாம் பணம் கொடுப்பார். அவனது கல்லூரியில் அவன் தங்கும் அறையில் தங்குவார். அவர்களின் நட்புத் தூய்மையுடையதாயினும், வெளியில் பார்ப்போருக்கு தூய்மையாகத் தென்படவில்லை. அவ்விளைஞனும் கவிதைப் பிரியன். ஒக்ஸ்போட் கல்லூரி இதழில் வெளியான அவனது "இலையுதிர் காலம்" என்னும் கவிதை கல்லூரியிலே பாராட்டப் பட்டது. கனியுள்ளம் படைத்த அவ்விளைஞன் ஓர் எழுத்தாளனை நாடி அந்தியோனிய நட்புக் கொண்டாடியதில் பிழையேதுமில்லை.

இந்நட்பை வெளியே நின்று பார்த்தவர்கள் ஒரு பிரபுவின் மகனோடு நண்பனாகியதால் ஓஸ்கா பெருமைப்படுகின்றார் என்றும், வழமையாக ஓஸ்கா அழகிய இளைஞர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்புவார் என்றும், பணம் சம்பந்தமான தொடர்பென்றும் ஊன்றி நோட்டமிட்டனர்.

தனது மகன் "டுக்ளால்" ஓஸ்காவயில்டுடன் கூடி அந்நேரம் யமாகக் காலம் கழிப்பதைப் பிரபு "கியூன்பரி" கேள்வியுற்றார் சீற்றம் கொண்டார். கியூன்பரிக்கும் அவரது மனைவிக்குமிடையிலேற்பட்ட மனஸ்தாபம் காரணமாக அவர்கள் பிரிந்தே வாழ்கின்றார்கள். தாயுடன் தான் டுக்ளாலும் வாழ்ந்து வந்தான். தாயின் கண்காணிப்பில் மகன் வாழ்வதைப் பிடிக்காத பிரபு தாய்க்கும் மகனுக்கும் தொல்லை கொடுப்பதையே இலட்சியமாகக் கொண்டார். அந்த எண்ணங் கொண்டவரான பிரபு, மகன் ஓஸ்காவுடன் கூடிக்கொண்டு திரிவதை வலுவாக எதிர்த்து அவரது நட்பை விட்டுவிடுமாறு உபதேசம் செய்து பிரபு எழுதுகிறார். நேரில் கண்டும் கண்டித்தார். ஆனால், டுக்ளால் தந்தையின் உபதேசத்தை மதிக்கவில்லை. இதனால் பிரபுவின் தீராத வைரியாக ஓஸ்கா ஆகிவிட்டார்.

ஓஸ்காவை நேரில்கண்டு தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டிப் பேசுவதற்கு "கியூன்பரி" ஓஸ்காவின் அறைக்கு வந்தார். அங்கு ஓஸ்கா இல்லாததினால் ஒரு காகிதத்தில் "ஓஸ்காவயில்டு ஒரு தன்னினப் புணர்ச்சிக்காரன்!" ஒன்றெழுதி அங்குள்ள பணியாளிடம் ஏறிந்துவிட்டுச் சென்றார். இதைப் பார்த்த ஓஸ்காவுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. இந்த மனித தனின் தொந்தரவை இனியும் சகிக்க முடியாதென்றெண்ணி அவர்மீது மான நஷ்ட வழக்குத் தொடர்ந்தார்.

இந்த வாய்ப்பைத்தான் ‘‘க்யூன்பரி’’ எதிர்பார்த்தார். தன் லுடைய முழு வல்லமையையும் சேர்த்து எதிரியை அழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டினார். ‘‘ஓஸ்கா’’வைச் சந்திக்கிழுத்து அவமானப்படுத்துவதே அவரது முழு நோக்காகவிருந்தது. ‘‘கர்ஸன்’’, என்னும் பெயர்பெற்ற வழக்கறிஞரை ஏற்பாடு செய்து, வழக்குக்கு வேண்டிய சான்றுகள் கடிதங்கள் என்பனவற்றைக் கள்ளத்தனமாகச் சேர்த்துக் கொண்டார். ஓஸ்காவயில்டு வழக்கைத் தான் தாக்கல் செய்தாரேயொழிய அது வெற்றி பெறுவதற்குரிய வழிவகைகளைக் கைக்கொள்ளவில்லை. திறமான வழக்கறிஞரையாவது ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஏற்படுத்திக்கொண்டனரிடமாவது வேண்டிய உண்மைகளைக் கூறவில்லை. கலையுள்ளத்துணைப்பினாலும் தனக்கிருந்த பெயரினாலும் எத்தனையோ உண்மைகளைக் கூறவில்லை. மறைத்துப் பதிலுக்குப் பொய்களைச் சொல்ல வேண்டியவராகினார். அவ் வழக்கு அவருக்கு வெட்கமானதாகவிருந்ததால், தனது வழக்கறிஞரிடமும் தாறுமாறாகவே உடறி வைத்தார்.

வழக்கும் தொடங்கிற்று. க்யூன்பரிப் பிரபு விசாரிக்கப்பட்டார். தன் மகன் ஓஸ்காவுடன் சேர்ந்து வீணை பொழுபோக்கில் அலைகிறான். பாவ வழிகளில் ஈடுபடுகிறான். இந் நெருப்பிலிருந்து மீட்டுக் காப்பதையே நான் இலட்சியமாகவுள்ளேன். இந் நோக்கத்தால் ஓஸ்காவைப்பற்றி அப்படி எழுத நேர்ந்து விட்டது; என்றுரைத்தார். உண்மையில் க்யூன்பரிக்கு மகன்பற்றிய இரக்கசின்னையில்லாவிட்டாலும் வெளியார் பார்வை ஐயப்பாட்டைக் கொடுக்காது ஒரு தகப்பன் தன் மகனை நல் வழியில் செலுத்தவே விரும்புகிறார் என்னும் விஷயம் எல்லோரையும் நம்பவைத்தது. க்யூன்பரிப் பிரபுவின் வழக்கறிஞர் கர்ஸான் ஓஸ்காவயில்டுவைக் குறுக்கு விசாரணை செய்யத் தொடங்கி ஓஸ்கா டுக்ளாஸுக்கு எழுதியதைவாசித்தார்.

என்னருமை எனக்குரிய இளவலே,

உன் கவிதை மிக இனியது: அது மிக அருமையானது. உன் ரோசா போன்ற மெல்லிய உதடுகள் வெறி தேங்கிய முத்தத்தைப் பொழியவல்லன. அவை இசை கலந்த கவிதை மழையைப் பொழியமட்டும் சனைத்தவைகளா என்ன?

நீ கவிதைக்கும் உணர்ச்சிக்கும் இடையே உலவி வருகிறாய் கிரேக்கர்கள் காலத்தில் ‘அப்பலோ’ யாரை வெறியோடு காதலித்தாலே அந்த ‘ஹயாசிந்’ நீதான்.

எதற்காக நீ லண்டனில் தவியரகவிருக்கிறாய்? நீ எப்பொழுது சாஸ்ஸ்பரிக்குச் செல்லப் போகிறாய்? அங்கே போய் உன் பொழுதை வீணுக்க நினைக்கின்றாயா? நீ எப்பொழுது விரும்பினாலும் இங்கே வரலாம். நீ இல்லாததே இவ்விடத்திற்கு ஒரு குறையாகவிருக்கிறது.

வேண்டுமானால் சால்ஸ்பரிக்கு முதலில் செல். என்றும் உன்பால் மறவாத

அன்புடைய

-ஓஸ்கா

இக் கடிதத்தை வைத்து வழக்கறிஞர் குறுக்குக் கேள்விகளை அள்ளி வீசினார். ஓஸ்கா தக்கபடி தக்கபதில் கூறிக் கடிதத்தைத் தூய்மையான கலைக்கண் கொண்டு அணுக வேண்டுமெனவும் இக்கடிதத்தைக் கொண்டு குறுக்கு விசாரணை செய்வது ஷேக்ஸ்பியரின் பாடல்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டோ அல்லது கிங்லியர் என்னும் நாடகத்தை வைத்துக் கொண்டோ விசாரணை செய்வது போலிருக்கின்றது என்றும் மீண்டும் எடுத்துரைத்தார்.

“கலைக்கு அப்பாற்பட்டது நமது வழக்கு” என்றார் வழக்கறிஞர் கர்ஸான்.

“கலைக்கு அப்பால் நின்று ஒரு சொல் கூட என்னால் பேச முடியாது” என்றார் ஓஸ்கா.

வழக்கின் முற்பகுதியை நோக்கும்போது ஓஸ்காவின் பக்கம் வெற்றி கிடைக்கலாம் போல இருந்தது. ஆனால், வழக்கு மேலே செல்லச் செல்ல அவருக்கெதிராகவே காற்று வீசத் தொடங்கிற்று. வழக்கின் அம்ஸம் மிக அவலமானதாகவே இருந்ததால் ஓஸ்காவின் பெயர் மிகக் கீழ்த்தரமான இடத்திற்கானது. அவர் குற்றத்தைச் செய்யக்கூடுமென்றே பொதுமக்கள் ஐயங்கொண்டனர். ஓஸ்காவைப்பற்றி இதுவரை பரப்பிய பழைய செய்திகளும் ஐயத்திற்கு வலுவான ஆதாரமாக நின்றன. ஓஸ்காவின் நண்பர்களிற் பலர் மிகக் கேவலமான பிழைப்புள்ளவர்கள். குதிரைக்காரர்கள், ஹோட்டல் பையன்கள் ஆகியவர்களே; தனி அறைகளில் சிறு பையன்களோடு நெடுநேரம் தங்குவார்! கீழ்த்தரமான மற்றவர்கள் கற்பனை செய்யுமளவுக்கு அவர் நடந்து கொண்டார். இந்தச் செய்கைகளெல்லாம் வழக்குமன்றத்திற்கே ஊர்ஜிதமாக வந்து விட்டன. ஜூரிமார் கள்கூட ஓஸ்காவின் அனுதாபிகளாகவில்லை. ஓஸ்கா குற்றம் புரிந்திருப்பார் என்றே கருதினர்.

வழக்கும் ஓஸ்காவயிலடுவுக்கு எதிராகவே முடிந்தது: க்யூன் பரிப் பிரபுவுக்கு எதிராக வழக்காட்ச் சென்று தன்னையே பாது

காத்துக் கொள்ள முடியாமல் அவமானம் அடைந்தார். இந்த நிலையில் அரசாங்கமும் கூடதீர்ப்பைப்பிடியாக வைத்துக்கொண்டு மேல்நடவடிக்கை எடுக்கத் தீவிரமாக யோசித்தது.

ஒஸ்காவயிட்டு வெளியே தலைகாட்ட முடியாத அளவுக் காணர். எல்லோரும் அவரை அருவருப்புடன் நோக்கினர். பத்திரிகைகளும் இதுதான் சமயமென்று எழுத வேண்டியவற்றையெல்லாம் எழுதித் தீர்த்தன. ஒஸ்காவின் ஆக்கங்களைப் படிப்பது மிகவும் பாவமெனக் கருதப்பட்டது. ஒஸ்காவின் மனைவிகூட மிகவும் மனமுடைந்தார். பலரது யோசனைப்படி அவர் கணவனை விவாகரத்துச் செய்துவிடவில்லை.

அரசாங்கம் திரும்பவும் ஒஸ்காவைப் பிடித்து தண்டனையாக 'நீடிங் ஹால்' என்னும் சிறைக்கனுப்பியது. வாழ்வில் இகழ்ச்சிக்குட்பட்டதால் மனம் நைந்து உளங்குமுற இறந்துகொண்டேயிருந்தார். அதற்குப்பின் அவரால் மிகச்சில ஆண்டுகளே உயிர் வாழமுடிந்தது.

கடவுளுக்கு...

அ. யேசுராசா

மூடிக் கிடக்கின்ற.....
 சொர்க்கத்தின் கதவுகளைத்
 திறந்து விட்டால்—
 மண்ணின் குரலுமக்குக்
 கேட்கக் கூடும்.
 கீழிறங்கி,
 புழுதி மண்ணின்மேல்
 நடந்து வந்தால்,
 மாண்டத்தின்—
 எழுச்சிகளை வீழ்ச்சிகளை
 முற்று முழுதாக
 நீரறிதல் கூடும்.—கூட,
 நீர்... வருவீரா?

கண்டி அழகு

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

பால்பரந்த பாறைமவி நீர்க்கால்கள் வீதிகளில்
கால் தெரிந்த சட்டையுடன் கன்னியர்கள்
நூல் சுமந்து
மண்டிக் கலந்துலவும் மாணவர்கள் மாணவியர்
கண்டிக் கவினே கவின்!

மூங்கில் மரங்கள் முதுங்காக் கருநீழல்
ஓங்கல் எழில் மாளிகைகள் உப்பரிகை
மாங்கனிக்குள்
வண்டாய் மனப்பண்பு வாழ்வுநெறி கொண்டிலங்கும்
கண்டிக் கவினே கவின்!

வெள்ளையரின் ஆட்சி விலங்கொடித்தோம் என்பவரை
எள்ளிச் சிரிக்கும் எழில்நகரம்
உள்ளபடி
பண்டைத் தமிழினத்தின் சிங்களரின் பண்பில்லை
கண்டிக் கவினே கவின்!

பச்சை மலைப்படிதள் பச்சைச் செடிகொடிகள்
பச்சைப் படிதெரியுங் கன்னியுடம்
அச்சமெழ
வண்டிக் குலங்கள் மலிந்தோடும் வீதிபல
கண்டிக் கவினே கவின்!

கானையரின் தோள்களிலே கண்வைத் திடித்திடித்துத்
தோனையெலாம் காய்க்க வைக்கும் சுந்தரியர்
வேனையெலாம்
முண்டியிடித்துலவி மோகங் கனிந்தயரும்
கண்டிக் கவினே கவின்!

வாடை நடுக்க மகிழ்ந்தினையோர் பெண்களொடும்
ஓடம் விடுக்கும் ஓயிலெல்லாம்
மூடுமர
மண்டிருளில் மின்விளக்கு வண்ணத்தில் ஏந்தேரிக்
கண்டிக் கவினே கவின்!

யாழ்ப்பாணம் நீங்கி அறப்படித்திங் கேவந்து
கூழ்ப்பாணைக் குன்விழுந்த கோதையர்கள்
பாழ்த்தனங்கள்
அண்டி அறிந்தோர் அருவருக்க நின்றுரைக்கும்
கண்டிக் கவினே கவின்!

பூச்சரியும் பூங்கா புனல்சரியும் ஊற்றறவி
கிச்சிடுநற் பட்சிக் கிளைகளெல்லாம்
பேச்சரைக்கும்
தொண்டைப் புரியத் தொடங்கின் செவிபொத்தும்
கண்டிக் கவினே கவின்!

ஈடுகை ஆர்டன்

முன்னுரை

[ஒரு சிறு முன்னுரை - நான் கேம்பிரிட்ஜ் சீனியர் வகுப்பில் படித்து வந்த பொழுது, செல்வமாணிக்கம் என்பவர் ஆங்கில பாட ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் புத்தகப் பித்தன் வாழ்க்கையில் அவர் கண்ட பெரிய இன்பம் புத்தக இன்பந்தான். ஆங்கில இலக்கியத்தின் உதய தாரகை என்று வழங்கப்படும் சோசர் முதற் கொண்டு பி.ஜீ. வுட்கவுஸ் என்ற தற்காலத்திய ஹாஸ்ய ஆசிரியர் ஈடுகை உள்ள எழுத்தாளர்கள் பலரும் எழுதிய நூல்களெல்லாம் அவருக்கு மனப்பாடம் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்! திரு. செல்வமாணிக்கம் எங்களுக்கு அடிக்கடி சொல்லுவார் "லார்ட் ரெனிசன் எழுதிய ஈடுகை ஆர்டனை நான் பத்தொன்பது தரம் படித்து விட்டேன். நான் இறப்பதற்குமுன் அதை இருபதாவது தரமும் படித்து விட வேண்டுமென்பது என் அவர்" என்று.

அவர் என் மனதில் ஊன்றிய அவ் வித்தே இம் மொழி பெயர்ப்புக்குக் காரணம். நானும் ஈடுகை ஆர்டனை எத்தனையோ தரம் படித்திருக்கிறேன், படிக்கும் தோறும் நான் அனுபவித்த இன்பம் சொல்லிமுடியாது அவ்விறப்பத்தில் ஒரு பகுதியையாயினும் ஆங்கிலம் தெரியாத என் சகோதரர்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற அளா எனக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுக்கிறது.]

(சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இலங்கையர்கோன் எழுதியது.)

இலங்கையர்கோன் சிறு கதைகள்

ஈழத்து இலக்கிய வானிலே சிறுகதைகள் முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விட்டன. அப்படிப் பெறவைத்த எழுத்தாளர்களின் முன்னோடியாக மூத்ததலை முறையில் பலமான அத்திவரத்தைப் போட்டுத் தந்தவர்களில் முக்கியமானவராக விளங்குபவர் இலங்கையர்கோன். 1930க்கும் 1940க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் மணிக்கொடி என்னும் பத்திரிகை சிறுகதைத் துறையில் புதுத் போக்கையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. கிட்டத்தட்ட அதே காலகட்டத்தில் ஈழத்திலும் சில எழுத்தாளர்கள் அத்துறையில் பிரவேசித்துத் தம் கைவண்ணத்தைக் காட்டத் தொடங்கினர். அவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள் நால்வர். சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சோ. சிவபாதசந்தரம், சம்பந்தன் என்போரே அவர்கள் இலங்கையர்கோனைத் தவிர மற்ற மூவரும் இடையில் பலகாலமாக சிறுகதைத் துறையை மறந்தேவிட்டனர். இலங்கையர்கோன் ஒருவர் மாத்திரம் தாம் அமரராகும்வரை பல துறைப்பட்ட எழுத்து வேலைகளுக்கிடையில் சிறுகதைகளையும் படைத்த பெருமைக்குரியவராகத் திகழ்ந்தார்.

இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்

இலங்கையர்கோன், கலைமகள், கிராமஊழியன், சரஸ்வதி பாரததேவி, ஈழகேசரி மறுமலர்ச்சி, வீரகேசரி தினகரன் முதலிய பத்திரிகைகளில் சிறுகதைகளை எழுதினார். அக்கதைகளில் ஒரு சிலவற்றை அவர் அமரரானபின் அவரது மனைவியார் வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டார். எனவே அவரது கதைகளை விமர்சனக்காரர் எப்படிக் கூறினாலும் வாசகர் வாசித்து மட்டிட்டுக் கொள்ளலாம். ஈழத்தில் இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஐம்பது சிறுகதைத் தொகுதிகளில் நல்லபடைப்பாக பதினைந்து சிறுகதைத் தொகுதிகள் தேறும் அவற்றை நிச்சயம் படித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவற்றுள்ளும் இலங்கையர்கோனது வெள்ளிப் பாதசரம் நிச்சயம் படித்துப் பார்க்கவேண்டிய ஒன்று. முந்திய தலைமுறையினர் சிறுகதைகளை எவ்விதம் படைத்தனர் என்பதற்காக அதைப் படித்தல் வேண்டும் என்பன காரணமல்ல. இன்றைய சிறுகதை எழுத்தாளரும் இனிமேல் சிறுகதைகளைப் படைக்க விரும்புவோரும் படித்து அறியவேண்டிய அம்சங்கள் பல அதில் நிறைய இருக்கின்றன.

அத்தொகுதிகளில் உள்ள பதினைந்து கதைகளில் (சில நல்ல கதைகள் அதில் இடம் பெறவில்லை) ஆறு கதைகள் இதிகாச சரித்திரக் கருவைக் கொண்டவை. ஒன்பது கதைகள் இலங்கையர்கோனது சுயசிந்தையில் உதித்தவை.

இலங்கையர் கோன் மிகச் சிறுவயதிலேயே 18, 19, வயது நடக்கும்போதே எழுதத் துணிந்துவிட்டார். ஆரம்பகாலத்தில் பல ஆங்கிலக் கதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தன்னைப் பக்குவப் படுத்திக் கொண்டார். இதிகாச, சரித்திரக்கதைகளைக் 'கரு'க்களை வைத்துக்கொண்டு எழுதும் கலப்பமுயற்சியை அடுத்து மேற்கொண்டார். கலைமகள் பத்திரிகையிலேயே அவர் படைப்புக்கள் அதிகமாக வெளிவந்தமையால் இலங்கைச் சரித்திர சம்பந்தமர்ன கதைகள் தென்னிந்தியத் தமிழ் மக்களுக்குப் புதுமையாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்திலும் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம் என்ற நினைவிலும் அவர் அவற்றை எழுதியிருக்கலாம். இந்தப் பின்னணியிலும் இவற்றை நோக்குதல் வேண்டும்.

அயலா, சிகிரியா, யாழ்பாடி, முதலிய சரித்திரக் கதைகளும், மரியமதலே, மேனகை, தாய் முதலிய இதிகாசக் கதைகளும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலைப்பற்றி விமரிசனஞ் செய்த தமிழ்நாட்டு விமரிசகர் ஒருவர் இக்கதைகளைப்பற்றி ஒன்றுமே எழுதாமல் ஒதுக்கிவிட்டார். சாதாரண கதைகள் என்று எண்ணியிருக்கலாம். நான் அப்படி எண்ணவில்லை. இலங்கையர்கோன் அவற்றை எழுதியுள்ள காலகட்டத்தையும், அவர் எழுதியுள்ள வசனநடையையும் நோக்குதல் வேண்டும். அவர் இவற்றை எழுதியுள்ள வசனநடைபோல் முப்பது வருடங்களுக்குப்பின் இக்காலத்திலும் யாராலும் எழுதிவிடமுடியாது. இது உண்மை; வெறும்புகழ்ச்சியில்லை.

உதாரணத்துக்கு ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு கதையைத் தொட்டுக்காட்ட விரும்புகிறேன். சரித்திரக் கதைகளில் யாழ்பாடியையும்; இதிகாசக் கதைகளில் மேனகையையும் பார்க்கலாம்.

அந்தகணை யாழ்பாடி தமிழ் நாட்டி சிறந்து ஈழம் வந்து அக் காலத்தில் அரசாண்ட அரசன் முன் யாழ் வாசித்து மணற்பிரதேசமாகிய யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிசாகப் பெற்றான் என்பது வரலாறு. அதை இலங்கையர்கோன் எழுதியுள்ள அழகைப் பாருங்கள்.

“அவனுடைய கண்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இரண்டு ஆழமான பள்ளங்கள் இருந்தன. வாழ்வின் பெரும் பேரூன கண்ணொளியை இழந்து விட்டான்.”

என்று அவர் தொடங்கியுள்ள தொடக்கம் அற்புதமாயுள்ளது. யாழ்ப்பாடி ஒரு குருடன் எனச் சாதாரண வியாசம் போல எழுதாமல் சிறு கதைக்குள் பகாம்பீரியத்தோடு அவர் எழுதியுள்ளதை இப்போது வாசித்தாலும் இரசனையாயிருக்கிறது. அவன் யாழ் வாசிப்பதில் வல்லவன் என்றே சரித்திர நூல்களில் எழுதியுள்ளார்கள். இலங்கையர்கோன் அதை அழியாத சித்திரமாக்கி நமக்கு எப்படி அளித்திருக்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள்.

“யாழ் நரம்புகளின் இயக்கம் ஒலி அலைகளாய், நாதக் கடலாய். இசையின் சாகரமாய், இன்பத்தின் பிரளயமாய் முடிவென்பதே அதற்கு இல்லைமென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அணுக்களாய், கண்டங்களாய், உலகங்களாய், அண்டங்களாய் பேரண்டங்களாய் முடிவடைகின்றதோ அல்லது அதற்கப்பாலும் போகின்றதோ யாருக்குத் தெரியும்?

யாமோசை உச்சஸ்தானத்தை அடைகிறது. அவனும் மேலே போவது போலத் தெரிகிறது.....மேலே...மேலே...

அதுதான் பூமி அதுதான் சுவர்க்கம், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் கரலைவேளையின் மாயம், மாலினியின் மந்திரம். இரவின் அதிசயம். ஆம், வசந்தத்தின் மோகனம் எல்லாம் அதுதான்.

மாயம் மந்திரம், அதிசயம், மோகனம் எப்படியானசொற்கள்! வசனத்தில் கவிதை என்றெல்லாம் எழுதி நம்மையெல்லாம் கிற்றங்க அடிக்கிறார்களே. அவர்களுக்கு ஒருவார்த்தை. இலங்கையர்கோனின் இந்த வசனத் தொடர்கள் கவிதையின் இனிமையைத் தரவில்லையா? என்ன அளகான வர்ணனைகள்!

இந்த யாழ்ப்பாடிக்கதையில் இலங்கைர்கோன் ஒரு இடத்தில் ஒரு திருப்பம் போல வசனமொன்றை எழுதியுள்ளார். ஒரு வசனந்தான். யாழ்ப்பாடி மனைவியோடு சண்டைபிடித்த காட்சியை எழுதிவிட்டு அதை எழுதியுள்ளார். அந்த இடத்தில்தான் அவரது மேதைத்தன்மை நமக்குப்பலாகிறது.

அதன் பிறகு அவனை இலங்கையில் பார்க்கிறோம்! என்பதுதான் அந்த வசனம்.

சில எழுத்தாளர்கள் இந்த இடத்தில்தான் அழுத்தமாகஎழுதுவார்கள். இலங்கையர்கோன் ஒரு வசனத்தோடு அடுத்த காட்சியைத் தொடங்குகிறார். ராமேச சந்திரதத்தர் எழுதியுள்ள ரஜபுத்திர ஆதிக்கத்தின் அஸ்தமனம் என்றநாவலில்வீரபரம்பரை பற்றிச் சொல்லும் ஒரு பாத்திரம் இதே வசனம்போலக் கூறிவிட்டு அடுத்த காட்சிக்கு மாறுகிறது. மேதைகளின் ஒத்த தன்மையைக் கண்டு வியப்பேற்படுகிறது.

இந்த யாழ்ப்பாடிக்கதையை ஈழத்துப் பிரபல கவிஞராகிய பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் அவர்களது ஆனந்தத்தேன்என்ற கவிதைத் தொகுதியிலும் காண்கிறோம். ஒரு நல்ல சிருஷ்டிதான் எனினும் அக்கதையை அழியாத சிறுகதையாக்கி இலங்கையர்கோன் பெற்ற வெற்றி பெரியது. இந்த அமர சிருஷ்டியை தமிழ் மலர் எட்டாம் புத்தகத்தில் (அரசினர் பாடப்புத்தகம்) சேர்த்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் இலக்கிய ரசனை வாழ்க!

மேனகை விசுவாமித்திரர் கதை யாவரும் அறிந்த ஒன்று அறிந்த ஒரு கதையை 'நயடிச்சான்' காப்பி போல எழுதுவதால் ஒரு பிரயோசனமில்லை. அழகான வர்ணனைகள் செழுமையான தமிழ் என்பவைதான் அவற்றை வாழ வைக்கும். இதனை உணர்ந்தவர் போலவே அவர் மேனகையைப் படைத்துள்ளார்

'பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மகிழின் கீழ் வெண்பட்டணிந்து கருங்கூந்தல் தோளிற் புரள தெய்வமயன் கடைந்து நிறுத்திவிட்ட தந்தப் பதுமை போல நின்றாள். அவள் இதழ்க்கடையிலே ஓர் இளமுறுவல். கண்ணிலே ஒரு தாபம். ஒரு அழைப்பு..... விசுவாமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச் சமைந்து போக உடல் அவள் நின்றிருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது'

இலங்கையர்கோன் பிற காலத்தில் எழுதிய நாடகங்களிலும் சில சிறு கதைகளிலும் மோசமான கொச்சைமொழியை, பாமரத்தமிழை கையாண்டிருக்கிறார். அதைக் கேட்டவர்களும் வாசித்தவர்களும் இவருக்கு நல்ல தமிழ் எழுதுவராதோ? என்று ஐயுற்றனர் இலங்கையர்கோன் நல்ல தமிழில் மற்றையோர் விடக்கும்படி உயிருள்ளதாக எழுத வல்லவர் என்பதற்கு மேலே காட்டியவை உதாரணங்களாகும். நல்ல தமிழில் இரசனை மிகும் படியாக ஒரு கதையும் படைக்க முடியாதவர்கள், கொச்சை மொழியில் சதைப்பிடிப்பற்ற 'எலும்புக்கூட்டு'க்கதைகளை எழுதி விட்டு 'மண்வாசனை' 'அதுஇது' என்று கூறி இலங்கையர்கோன் போன்றவர்களை உதாரணம் காட்டும்போது சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

இனி அவர் சொந்தக் கற்பனையோடு படைத்த சிறு கதைகளில் இரண்டைப் பார்ப்போம் வெள்ளிப் பாதசரம், மனிதக் குரங்கு, தாழைநிழலிலே, சக்கரவாகம், நாடோடி, மச்சான், துறவியின் துறவு, முதற் சம்பளம் என்பவை அவை. பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளை நிகழ்ச்சிகள் வருவதற்கு முன்னே சொற்செட்டுடன் இரண்டு மூன்று வரிகளில் காட்டுவதில் வல்லவர் இலங்கையர்கோன்.

மிக மோசமான ஒரு கருவை எப்படிக்க கலை நயத்தோடு மூடி மறைத்து எழுதலாம் என்பதற்கு அவரது மனிதக்குரங்கு என்ற கதை உதாரணமாகும். அதில் ஒழுக்கம் தவறப்போகும் ஒரு பெண் பாத்திரத்திரத்தை அறிமுகப் படுத்தும் அழகைப் பாருங்கள்- "திருமண ஓலையின் அவள் பெயர் சிவகாமசௌந்தரி அம்மாள் என்றுதான் கண்டிருந்தது. திருமணத்திற்குப் பின் ஒருநாள் அவள்என்னைத்தன்வீட்டிற்கு மத்தியான போசனத்திற்கு அழைத்திருந்தாள். நான் அவள் சிவத்தைத் தவிர்த்து விட்ட காம சௌந்தரி என்பதைக் கண்டு கொண்டேன்"

இப்படி தாழை நிழலிலே என்ற கதையைத் தொடங்கும் போதே வீற்றிருந்தாள் என்ற சொல்லுடன் தொடங்குகிறார். அம்மே என்ற சாதாரணப் பெண்ணை வீற்றிருந்தாள் என்றெழு

திய இலங்கையர்கோன் காரணங்களை எல்லாம் கூறிவிட்டு கணவலை கைவிடப் பட்டபின் அதே தாழை நிழலில் உட்காந்திருந்தாள் என்று எழுதியுள்ள நுட்பத்தைக் கண்டுவியப்புறமல் இருக்க முடியாது.

இலங்கையர்கோன் தமது சிறுகதைகளிலும் நாடகங்களிலும் பெண்பாத்திரங்களை ஒத்ததனித்துவமாகப் படைத்துள்ளார். அவர் அமரராகியபோது அவரைப்பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் அதைப் பற்றிச் சிறிது விபரமாக எழுதியுள்ளேன். அவர் படைத்துள்ள சந்திரமதி பிராமணை எதிர்த்துக் கொதித்து எழும் பெண்ணாகவே காட்சி அளிப்பாள். சீ! அற்பப்பதரே! என்று பிராமணை ஏசி, விடை கொடாது விட்டாலும் காட்டுக்குப் போய் திருவேல என்று கூறுகிறார், அங்கே சந்திரமதியை ஆல்ல கண்ணகியையே காண்கிறோம். சூர்ப்பனையைக் கூடச் சுதந்திர வேட்கை மிக்கவளாய் காட்டிலே திரியும் சிட்டுக் குருவியைப் போலப் படைத்திருக்கிறார். இயக்கர் குலப் பெண்ணாகிய குவேலி விஜனுக்குக்காகத் தியாகம் புரியும் பெண்கைக் காட்சியளிக்கிறார்; அவரது சிறுகதைகளிலே வரும் சிவகாம செளந்தரி அமீனா, நாகம்மா என்ற பெண்பாத்திரங்களும் தனிமுத்திரை பெற்றுத் திகழும் பாத்திரங்களே. வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற அற்புத சிருஷ்டியில் நாகம்மாவைப் பாருங்கள்.

“வாய் ஓயாது தன் கணவனுக்கு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு சென்றாள். ஐந்து வயதுச் சிறுமியைப் போல முழங்கால் தெரியும்படி தன் ஆடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வீதியைச் சுற்றி ஒரு கெந்தல் போட வேண்டும் போல் அவளுக்குத்தோன்றியது”

புதுமணம் செய்த நாகம்மாவை ஏன் இப்படிச் சிருஷ்டித்தார். கொஞ்ச அடக்க ஒடுக்கம் வேண்டாமா? என்று நாம் யோசிக்கும் போது, இந்த மனப்பான்மையினால்தான் அவள் வெள்ளிப்பாதசரத்தைத் தொலைத்தாள் என்ற முடிவுக்கு முன்னோடியாக இதை எழுதியிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது. மிக நுணுக்கமாக எழுதப்பட்ட சித்திரம் நாகம்மா. மனதைவிட்டு அழியாத சித்திரம் இது.

“தன் வீட்டுக்கு ஒரு அடுக்குப் பெட்டியும் தனக்கு ஒரு தையற் பெட்டியும் வாங்க வேண்டும் என்று நினைத்து வந்தவருடைய உள்ளம் விம்மும்படி கோவில் வீதியெல்லாம் பெட்டிகளும் கடகங்களும் மலைமலையாகக் குவிந்து கிடந்தன. குஞ்சுப்பெட்டி, அடுக்குப் பெட்டி, தையற் பெட்டி, மூடற் பெட்டி...ஊ...எத்தனை வகை.”

வெள்ளிப்பாதசரம் என்ற கதையை இப்படித் தொடங்கிறார் இலங்கையர்கோன். ஊ...என்ற இடத்தில் சபாஷ் போடத்தோன்கிறது. வெறும் வார்த்தை (கிராமிய) ஜாலங்களால் யாழ்ப்பாண மன்வாசனையை எழுப்ப முடியாது. குஞ்சுப் பெட்டியும், அடுக்குப் பெட்டியும், தையற் பெட்டியும், மூடற் பெட்டி

டியும் பின்னர் பெட்டியும் தான் யாழ்ப்பாண மண்வாசனைக் கதை என நிரூபிக்கும் வார்த்தைகள், கருப் பொருளுக் கேற்ற வார்த்தைகள். இப்படி மண்வாசனை செறிய 1945 ஆம் ஆண்டிலே இலங்கையர் கோன் சுழுதினர், இது பிற்கால விமர்சகர் சிலருக்கு தலையிடையைக் கொடுத்தது. பச்சைப் படியான மண்வாசனைக் கதைகளுக்குத் தாங்கள்தாம் பிதாமகர் என வான்கோழி ஆட்டம் போட்ட சிலருக்குமிகத் தலை வேதனையைக் கொடுத்தது எனவே ஒரு சில விமர்சகர்கள் இலங்கையர் கோனை, அக்கால கட்ட எழுத்தாளர்களை கற்பனாவாத எழுத்தாளர்களென இருட்டடிப்புச் செய்தனர். உமா பத்திரிகையில் டில்லிப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன் வெள்ளிப் பாதசரத்தை தமிழில் வெளியான நல்ல சிறு கதைகளில் ஒன்று என விமர்சித்த போதுதான் சிலர் தெளிவு பெற்றனர்.

கட்டுரையை அதிகம் நீட்டாமல் தொகுதியில் வெளிவராத ஒரு சிறு கதையைப் பற்றிச் சொல்லி நிறுத்திக் கொள்கிறேன். கதையின் பெயர் வஞ்சம் இரண்டு கோழிகளை வைத்து இலங்கையர் கோன் படைத்த நல்ல படைப்பு அது:

புள்ளடியன் என்ற சேவலைப் பற்றி அவர் வர்ணிக்கிறார்;

“அந்த வளவில் வளர்ந்து வந்த பத்துப் பண்விரண்டு பெட்டைக் கோழிகளுக்குப் புள்ளடியன் ஒரு தனி நாயகன் மாதிரி. மகாராசர்களைப் போலப் புள்ளடியனுடைய மோகமும் எல்லையற்றிருந்தது. பெண்பித்து! மகாராசர்களுக்கு இருப்பது போலவே புள்ளடியனுக்கு ஒரு பட்ட மகிஷி இருந்தான். தூய வெள்ளை நிறம் பொருந்திய தடித்த பேடை.”

புள்ளடியனுக்கு எதிராக சிறிதுகாலத்தின்பின் வேறு ஒரு சேவல் வந்து சேர்ந்தது. பேட்டுக் கோழி அதனோடு போய்விட்டது. புள்ளடியனுக்குக் கோபம். வலுச்சண்டைக்குப்போய் தன் கண்ணை இழந்து சேர்ந்து விட்டது.

இக்கதையை இலங்கையர்கோன் முடித்திருக்கும் அழகுதான் என்னைக் கவர்ந்தது சாதாரண ஒரு கதையை இலங்கையர்கோன் முடித்திருக்கும் அழகுதான் என்னைக் கவர்ந்தது. சாதாரண ஒரு கதையை ஒரேயடியாக மேலே தூக்கிவிட்டது இந்த முடிவுசனந்தான்.

“கமக்காரன் புள்ளடியனைத் தூக்கினான். அவனுடைய குரல் இரக்கத்திலை குழைத்து இருந்தது. அட, சீ. இந்தக் கிழட்டு வயதிலும் கூட உனக்குப் பெம்பிளை ஆசை விடவில்லையே. வீணாகச் சண்டை பிடிச்சு உன் கண்களைக் கொடுத்துக் கொண்டாயே? நீதான் என்ன செய்வாய்? பாவம்! அவள்கொழுத்த குமரி... தூ!

மனித மனத்தின் காம இயல்பைக் கோழிகளில் வைத்து நயம் பட எழுதியுள்ளார் இலங்கையர்கோன்.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் நடக்கும் போராட்டத்தில் இலங்கையர்கோன் புதுமையை வரவேற்று எழுதியிருக்கும் வரிகள் அமர்த்துவமானவை. சிவஞான சுந்தரம் என்ற பெயரைவிட்டு இலங்கையன்கோன் என்ற கவர்ச்சிகரமான புனை பெயரை இட்டுக் கொண்டவரல்லவா? அவர்.

நாடோடி என்ற கதையில் வரும் சோமசுந்தரன் என்ற புதுமைக் கவிஞன் பேசுகிறான். இல்லை. இலங்கையர்கோனே பேசுகிறார் - தன்னுடைய கவிதைகளை அரசவைப் புலவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை என்பதற்காகப் பேசுகிறான்.

‘அது எனக்கும் தெரிந்ததுதான். அதற்காத வருந்தவும் இல்லை. காளிதாசனுடைய ஒப்புயர்வற்ற தெய்வக் காவியமாகிய இரகு வம்சத்தைச் சுவை நைந்த உயிரற்ற வெறும் சொற்குவியலாகத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த அரசகேசரியின் சகாக்களிடமிருந்து நான் வேறு என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? பழமை பழமை என்று பிதற்றிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு தம் அற்புதிறமையில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருக்கும் இவர்களுக்குப் புதுமையும் முற்போக்கும் எங்கே பிடிக்கப் போகிறது?’

இலங்கையர் கோனைச் சிறந்த நரடக எழுத்தாளராக நோக்கலாம். நாடகம், சங்கீதம், கலை, புத்தக விமர்சனம் இவற்றில் கைதேர்ந்தவராக எழுதலாம். சிறந்த சிறு கதை ஆசிரியராக விமர்சிக்கலாம், சிறந்த உத்தியோகத்தராகக் காட்டலாம். நாட்டுக் கூத்து, தாளக்காவடி முதலிய கலைகளை வளர்த்தவராக வர்ணிக்கலாம். அவ்வளவும் அவர் செய்தார். உண்மை. அவர் வாழ்க்கை கலை வாழ்க்கை. அவரது கதைகளில் வரும் தாரக மந்திரம், உள்ளீடு ‘உயிர் வாழ்வதே பெரிய இன்பம்’ என்பதுதான்.

நமது தாய்த்திருநாடான இலங்கையில் தரமான எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நெஞ்சு நிமிர்த்திப் பெருமையுடன் உலகிற்கு உரைக்கும் நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டமாத இதழ்.

ஈழத்துக் கலைஞர்களின் உரிமைக் குரலை முன்னெடுத்துச் செல்வதுடன் அதற்காகத் துணிந்து போராடும் தனிப் பெருஞ் சஞ்சிகை. தென்னிந்தியச்சாக்

சுடை இலக்கியத் திணைப்பிற்கு எதிராகத்தனிக்குரல்கொடுக்குற ஏடு.

வஞ்சம்

‘இலங்கையர்கோன்’

(வ. ராவின் ‘பாரததேவி’யில் 30 ஆண்டுக்கு முன்னர் வந்தது)

நீரில்பால் கலப்பது போல கழியும் இரவின் மையிருளில் உதயத்தின் வெண்மை பரவிக்கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் இலைகளின் மேல் பலாமரங்கள் சொரியும் பனித்துளிகளின் ஏகதாள சப்தம் அவ்வைகறையின் நிசப்தத்திற்குப் பங்கம் விளைவித்தது. அப்பனித்துளிகளின் குளிர்ந்த ஸ்பரிசம் பட்ட மாதிரித்தே, அருங்கோடையின் காச்சலினால் உலர்ந்து முறுகிப்போய் இருந்த நிலம் ஒரு அற்புதமான மண் வாசனையைக் கக்கியது.

பலாமரத்தின் கிளை ஒன்றில் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த புள்ளடியன் உறக்கம் கலைந்து, தன் வலப்புறச் சிறகுக்குள் புதைந்து கிடந்த தன் தலையை வெளியே இழுத்து, சுற்றுமுற்றும்பார்த்தது. ‘என்ன இரவின் கரும்போர்வை அகன்றுவிட்டதா? சரிதான், இந்தப் பனிக் குளிரில் நேரம் போவதே தெரியவில்லை...’

அந்த வைகறைப் பொழுது உயிர்த்த ஜீவசக்தி புள்ளடியனுடைய வக்கரித்த நரம்புகளிலும் பாய்ந்து, அதற்கு உயிர் வாழ்வதில் ஒரு புது ஆசையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது. உயிர் வாழ்வதே ஒரு பெரிய இன்பம்! தினமும் வைகறையில் கண் விழித்து எழும்பொழுது தன் உடலில் இன்னும் ஜீவன் குமுறிக் கொண்டிருந்தது என்ற உணர்ச்சி

சியே புள்ளடியனுக்கு புளகாங்கிதம் உண்டாக்கிற்று.

வாழ்க்கையில் என்னகுறை; எதற்காக ஏங்கி அழவேண்டும்? வாழ்க்கையின் கோர உருவம் புள்ளடியனின் கண்களில் இதுவரை படவில்லை. அந்தக் கோர உருவத்திற்கு ஒரு உறுத்தும் விஷக்கொடுக்கு இருக்கிறதென்பது புள்ளடியனுக்கு இதுவரை தெரியாது.

ஏன் தெரியப்போகிறது? அதன் ஐந்து வருட வாழ்வு பூராவிலும் அது கவலைப்பட்டதில்லை. ஆசைகள் நிராசை ஆகவில்லை. வேண்டியதெல்லாம் வேண்டிய படியே கிடைத்து வந்தன. உண்பதற்குக் கறகறப்பான நெல், கிளறுவதற்கு உயர உயரமான குப்பை மேடு, சுகிப்பதற்கு நல்ல அழகான தடித்த பேடைகள்.....!

புள்ளடியன் தன் சிறகுகளை படபட என்று அடித்து, தலையை உயரத்துக்கி, பலநாளைய அனுபவத்தால் விளைந்த ஒரு அலட்சியத்தோடு, தன் பரம்பரைப் பல்லவியைப் பாடியது. ‘கொக்காக்கோ...ஓ...ஓ!’

திடீரென்று அந்த வட்டாரமே சிலிர்த்துக்கொண்டு களைத்துக் கொண்டு எழுந்தது போன்ற ஒரு பரபரப்பு காணப்பட்டது. பனையோலைக் ‘கடகங்களை’ தலைமேல்கமந்து கொண்டு பனங்

காய் பொறுக்கப் போகும் சிறுவர் கிறுமியர்; சலப்பை சகிதமாக உழவாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வயலிற்குச் செல்லும் குடியானவன், அழுக்கு மூட்டைகளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு குளக்கரை செல்லும் வண்ணன்.

பொழுதுநன்றாகப் புலர்ந்து விட்டது. புள்ளடியனும் மற்ற கோழிகளும் மரங்களை விட்டு இறங்கின.

அந்த வளவில் வளர்ந்து வந்த பத்துப் பன்னிரண்டுபெட்டைக் கோழிகளுக்கு புள்ளடியன் தனி நாயகன் மாதிரி. மகாராஜாக்களைப் போல புள்ளடியனுடைய மோகமும் எல்லை யற்று இருந்தது. பெண்பித்து! மகாராஜாக்களுக்கு இருப்பது போலவே புள்ளடியனுக்கும் ஒரு பட்ட மகிஷி இருந்தார். தூய வெள்ளை நிறம் பொருந்திய தடித்த ஒரு பேடை.

இந்தப் பேடையிடத்தில் புள்ளடியனுக்கு ஒரு தனிப் பிரேமை, ஒரு தனி அருள். முட்டையிட்டு அடைகாக்கும் நேரம் தவிர, மற்றப்படி இரண்டும் சதா ஒருமித்தே இருக்கும்.

புள்ளடியனுக்கு ஐந்துவயதாகிறது. முன்னிருந்த துடிதுடிப்பு இப்பொழுது இல்லைத்தான். வீர்யமும் தளர்ந்து போய் விட்டது. ஆனால் வெள்ளைப் பேடையின் மேல் இருந்த மோகம் மட்டும் சிறிதும் குறையவில்லை. அன்னியன் ஒருவனுடைய பார்வை பேட்டின்மேல் விழுந்தால் - விழுந்துதான் பார்க்கட்டுமே!

அன்று காலை யில் தான் அடுத்த வளவிற்கு ஒரு புதுச் சேவல் வந்தது.

அதன் நிறமும் வெள்ளை. பார்ப்பதற்கு ரொம்ப அழகாக இருந்தது. கழுத்தடியில் விரிந்து சடைத்த இறகுகள், பூம்பந்தல் போல் அகன்ற பரந்த வால், தலையிலும் தாடையிலும் ரத்தம் தெறித்துக் கொண்டிருந்த ரூடுகள்! அதன் நடையிலே ஒரு ராஜ கம்பீரம் தொனித்தது.

அதன் இளமை இப்பொழுதுதான் பூரணமலர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. அந்தப் பூரணமலர்ச்சி அதற்கு வேதனையே கொடுத்தது. அதன் கனவுகளையும் தேக்கிக் கொண்டு நின்ற ஒரு ஆசை, பேடைக்குலம்முழுவதையுமே சுட்டெரித்து பஸ்மமாக்கி விடுவதுபோல இருந்தது.

அன்று வந்ததும் வராததுமாக அது வேலியில் உள்ளதுவா ரத்தின் வழியாக மறுபுறம் எட்டிப் பார்த்தது. புள்ளடியனுடன் குப்பை கிளறிக்கொண்டிருந்த வெள்ளைப்பேடையைக் கண்டு விட்டது.

இரண்டு தாளாகப் பட்டினி கிடந்தவன் அறுசுவை உண்டியைக் கண்டதுபோல் இருந்தது அதற்கு. பேடையின் வாசனை என்பதே அறியாமல் ஒரு பகலும் இரவும் கோழிக்காரசாய புலின் கூடைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்த பிறகு இத்தமனோ கரமான காட்சி! ஆ! அதன் நரம்புகள் ஒவ்வொன்றும் விண் பூட்டி இழுப்பதுபோல் தெறித்தன.

மறுகணம் வேலியை ந்தாண்டி மறுபக்கத்தில் குதித்தது. அப்பொழுதுதான் வெள்ளைப் பேடை தனியாக இல்லை என்பது அதன் கண்களில் பட்டது. பேடையை அணுகிவிட

வேண்டுமென்ற ஆசை தடைபட்டு அவ்விடத்திலேயே ஒரு ஏக்கப் பார்வையோடு நின்று விட்டது.

இந்தச் சச்சரவைக் கேட்ட வெள்ளைப்பேடும் குப்பை கிளறும் வேலையை நிறுத்திவிட்டு தலை நிமிர்ந்து பார்த்தது. கோழிக் குலத்தின் மன்மதன் போல் நின்றிருந்த புதுச் சேவல் அவளுடைய மனதில் பெரும் புயலைக் கிளப்பி விட்டது. யார் இது புது ஆசாமி.? ஆனால் என்ன அழகு என்ன நிறம், என்ன கம்பீரம்! எங்கிருந்து, எப்பொழுது, ஏன் வந்தான்?

அவள் இதுவரை புள்ளடியனுடைய தனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததற்குக் காரணம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அந்தவட்டாரத்தில் புள்ளடியனைத் தவிர வேறு சேவலே கிடையாது. 'ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை' புள்ளடியன் மூப்படைந்து பலம் குன்றி இருந்தாலும் சேவல் சேவல்தானே!

ஆனால் இன்று, அவளுடைய கனவுகளை வடித்துப் பிழிந்து எடுத்த சூப்பம்போல் நின்றிருந்த புதுச் சேவலைக் கண்டதும் அவளுக்கு உண்மையாகவே தலை கிறுங்கிவிட்டது.

பேடையின் கவனம் அலைந்ததைக் கண்ட புள்ளடியனும் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தது. 'ஆகா அப்படியா சங்கதி?'

பேடையைக் கண்டிப்பது போல, புள்ளடியன் ஒரு தரம் கொக்கரித்தது. அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட பேடை, பிறகு பார்த்ததுக் கொள்ளலாம், என்று நினைத்து

மறுபடி குப்பை கிளறும் வேலையில் ஈடுபட்டது.

இப்பொழுது ஆகக் கூடிய காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்று புதுச் சேவலுக்குப் பட்டு விட்டது. இன்று மத்தியானம் எப்படியும்-, என்று நினைத்து வேறு பக்கமாகத் திரும்பி நடந்தது:

மத்தியான வெய்யிலியுகாந்த காலக்கிளிபோல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. தொலைவில் கானலின் தக தக என்ற மிதப்பு. மர இலைகள் காற்றில் சுற்றே அசைந்தன.

கோழிகள் எல்லாம் ஒரு மாதான மரத்தின்கீழ் தம் இறகுகளை கோதிக் கொண்டு படுத்திருந்தன. அந்த உக்கிரமான வெய்யில் அவற்றின் பரபரப்பை அடக்கி விட்டது.

புள்ளடியனுக்கு பலத்த யோசனை. "அட இவன் எங்கிருந்து வந்தான். யாரைத் தேடி?"

மயிர்ப் புழு ஒன்று மாதான மரத்தின் கிளையொன்றில் இருந்து கொடிவிட்டு புள்ளடியனின் தலைக்கு மேலாக இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட புள்ளடியன் லபக் என்று அதைத் தன் அலகுகளால் கௌவிக் கொண்டது

மறுபடியும் அந்தப் புதுச் சேவலைப்பற்றிய யோசனை. "காத்திருந்தவன் பெண்ணை நேற்று வந்தவன் கொண்டு போவதா? ஆனால் எங்கே வெள்ளைப் பேடை?" புள்ளடியன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தது. அதைக் காணவில்லை.

உடனே புள்ளடியனுக்கு
எல்லாம் விளங்கி விட்டது. தூ!
என்ன பெண்குலம்! இப்படி
யுமா?

புள்ளடியன் வயதடைந்து
உதவாக்கரையாகிப் போய்விட்
டது. உண்மைதான். ஆனால்
அதற்காக இப்படி நடாற்றில்
கைவிட்டு, நேற்று முன்தை
அற்புதேடு-! போகிறாள், எப்
படியும்-

ஆனால்-

புள்ளடியன் விரைவாக
எழுந்து குப்பைமேட்டை
நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தது.
வெள்ளைப்பேடும் புதுச்சேவலும்
ஒன்றாக நின்று குப்பைகிளறின.
அவை இரண்டினது போக்கிலும்
ஒரு உல்லாசம், ஒருதிருப்தி, ஒரு
ஆனந்தம் தாணப்பட்டது.

அவள் போகிறாள் எப்படி
யும். ஆனால் புள்ளடியனுடைய
அவமதிக்கப்பட்ட ஆண்மை!
அதைக்காப்பாற்றவேண்டாமா?
அதுவும் ஒரு குலம் கோத்திரம்
இல்லாத பதரினால்...

கண்பொழுதில் மங்கல்
நிறமாக இருந்த புள்ளடியனு
டைய குடுகள் ரத்தம் ஏறிசெக்
கச் செவேல் என்று சிவந்து
விட்டன. அதன் கழுத்தில்
இருந்த ரோமங்கள் குத்திட்டு
நின்றன. சிறகுகளைப் பலமாக
அடித்துக் கொண்டு ஒரு பயங்
கரமான கொக்கரிப்போடு புதுச்

‘தாமரை’

யாழ்ப்பாணத்தில்
கிடைக்குமிடம்,

ச. கிருஷ்ணசாமி
33, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்

சேவலை நோக்கிப் பாய்ந்தது.
புதுச் சேவலும் தயாராகவே
நின்றது.

புள்ளடியன் விட்டுக்கொ
டுக்கவில்லை. ‘‘உயிர் போனால்
போகட்டும்.’’

திடீரென்று புள்ளடியனுக்கு
உலகமெல்லாம் இருண்டுபோனது
போல் காணப்பட்டது. ஒன்
றும் தெரியவில்லை. தன் கழுத்
திலும் முகத்திலும் வேகமாக
விழும் கூர்மையான கொத்து
கள்தான் அதற்குத் தெரிந்தது.

மறுகணம் அதை யாரோ
கைகளால் தூக்கி எடுப்பது
போல் இருந்தது. தன் எஜமான
னான கமக்காரனின் கைகள்தான்!
எஜமானுடைய குரல் இரக்கக்
தினால் குழைந்து இருந்தது.

‘‘அட சீ! இந்தக் கிழட்டு
வயதிற்கு கூட உனக்கு பொம்பிளை
ஆசை விடவில்லையே. வீணாக
சண்டை பிடிச்சு, உன்கண்களைக்
கெடுத்துக்கொண்டாயே. நீதான்
என்னசெய்வாம், பாவம்! அவள்
கொழுத்த குமரி-தூ!’’

வெற்றியாளரீல்லா

வினாயாட்டு

அமெரிக்காவில் நடைபெறும் ஒரு வினாயாட்டில் கலந்து மொள்ளும் வீரர்களின் எண்ணிக்கை மென்மேலும் பெருகி வருகிறது. அந்த வினாயாட்டு லட்சேசாப லெட்சம் அமெரிக்கர்களின் ஆரோக்கியத்துக்கு ஊறு விளைவித்து, பெரும் தேசிய அபாயமாகி வருகிறது என்று ஜனாதிபதி நிக்ஸன் காங்கிரசுக்கு விடுத்த செய்தியில் கூறியுள்ளார். போதைப் பொருள்களுக்கு அடிமையாவோர் ஆண்டு தோறும் 7000-9000 என்று எண்ணிக்கையில் பெருகி வருகின்றனர்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக, போதைப் பொருள்களின் ஆதிக்கம் ஒரு தேசிய இன்னல் எனும் அளவுக்கு பரவி மலிந்து விட்டது. அதிலும் குறிப்பாக அது இளைஞர் சமுதாயத்தைப் பாதித்துள்ளது. புகழ்பெற்ற அமெரிக்க எழுத்தாளரான ஜே. ஸ்டீவன் பெக்கின் மகன் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னர் மரினா (ஒரு வகைக் கஞ்சா) வைத்திருந்ததற்காகக் கைது செய்யப் பட்ட போது' வியத்நாமிலுள்ள போர் வீரர்களில் 35 சதவிகிதத்தினர் கஞ்சாப் புகை பிடிக்கின்றனர் என்று அவர் கூறினார். தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலுள்ள அமெரிக்க இராணுவ வீரர்களில், மிகக் குறுகிய காலத்தில் 393 பேர் போதைப் பொருள் உபயோகித்ததற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டனர் என்று டோக்கியோவின் 'ஆர்மி டைம்ஸ்' பத்திரிகையின் நிருபர் எழுதுகிறார்.

அமெரிக்க இராணுவத்தில் வேகமாகப் பரவிவரும் இக் கொடிய பழக்கத்தை நிறுத்துவதற்கு இராணுவத் தலைமை ஒரு எதிர்பாராத வழியைக் கடைப்பிடித்தது. பீட்டர்சன் கம்பெனியார் தயாரித்துள்ள 'எங்கே இட்டுச் செல்கிறது இப்போதை?' என்ற திரைப்படத்தை எல்ஸாப் போர் வீரர்களும் காண வேண்டுமென்று

உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டது. போதைப் பொருள் களுக்கு அடிமையானோரின் தலைவிதி அப்படத்தில் சித்தரிக்கப்படுகிறது. சாக்கடையில் புழுக்களென அவர்கள் சாகின்றனர் அல்லது தீராத நோய்கள் அவர்களைப் பீடிக்கின்றன. உத்தரவு என்றால் உத்தரவு தானே. எல்லாப் போர் வீரர்களும் அப்படத்தை நிர்ப்பந்தத்தின் கீழாவது கண்டனர். எனினும் அப்படம் காட்டிய பாதையினின்றும் விலகிச் செல்ல போர் வீரர்கள் உடன் படவில்லை என்று மேற்கூறிய ஆர்மி டைம்ஸ் பத்திரிகை எழுதுகிறது. “போதைப் பொருள்களுக்குப் பலி— வெற்றியாளர்களில்லா வினையாட்டு” என்று சுற்றறிக்கையை இராணுவ யூனிற்றுசுளுக்கு பாதுகாப்பு அமைச்சகம் அனுப்பிற்று. உபதேசங்கள் நடத்துவதை நிறுத்து மாறும், குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடிக்குமாறும் அந்த அறிக்கை கூறிற்று. அந்தக் கொடுமையினை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு வேறு பல நடவடிக்கைகளையும் எடுக்குமாறு அந்த அறிக்கை வலியுறுத்திற்று.

அந்த அரிய சுற்றறிக்கை எல்லாத் தளபதிகளுக்கும் அனுப்பப் பட்டது. எனினும், போர் வீரர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறையாது, அவர்களும் அதே நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இருந்தனர். அதனால்தான் அந்த உத்தரவினால் போதிய பலன் கிட்டவில்லை. நீதிமன்றங்களில் தண்டனை வழங்குவதன் மூலமோ, அரசாங்கம் தீர்மானித்துள்ள பார்லிமென்ட் சட்டத்தின் மூலமோ, அந்தத் தீமையை ஒழித்து விடுவது கடினமே.

இந்தத்தீமையின்—போதைப் பொருள்களினால் தன்மையே மறந்து கணவலகில் சஞ்சரிக்க இளைஞர்களதுடிகும் அந்தத் தீமையின்—வேர் எங்கு உள்ளது என்று கண்டு பிடிப்பது நல்லது.

உள்நாட்டில் சமூக அநீதியும், சர்வதேச அரங்கில் ஆக்கிரமிப்பு, கொள்ளை, தனக் கொள்கையும் கடைப்பிடிக்கப்படும் போது, போதைப் பொருள்களுக்கு எதிரான போராட்டம் எவ்வாறு வெற்றி பெறும்?

இருள் கவிந்த வானம்

'இலங்கையர்கோன்'

தெள்காரி ஹோட்டல் வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று வெறிச்சென்று இருந்தது. சாப் பாட்டு ஹால்களும் அறைகளும் காலியாகக் கிடந்தன. பரிசாரகர்கள் அங்கங்கே ஒவ்வொரு மூலையில் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தனர். தெள்காரி ஹோட்டலைப் போல் ஜனப் போக்கு வரத்தும், வருவாயும் உள்ள ஹோட்டல் கொழும்பில் கிடையாது. பல சாதியினரும் பல மதத்தினரும் தம் சிறு துவேஷங்களையும் அபிப்பிராய பேதங்களையும் மறந்து, ஒரு மனதோடு அன்னதேவதையை அஞ்சலி செய்யும் பரிசுத்த ஆலயம் அது!

ஆனால் அன்று மட்டும் அப்படி ஹோட்டலின் மேல்மாடியில் உள்ள ஒரு அறையில் நானும் வல்லியும் சோமனும் உட்காந்து சிகரட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் சாப்பாடு முடிந்து பரிசாரகன் பாத்திரங்களை அகற்றி மேசையைக் காவி செய்து விட்டான். இனி நாங்களும் வெளிக்கிளம்ப வேண்டியதுதான் பாக்கி.

ஆனால் நாங்கள் வெளிக்கிளம்பவில்லை. அப்படியே உட்காந்து கொண்டிருந்தோம், சோமன் என்னைப் பார்த்தான். நான் கூரையைப் பார்த்தேன் பிறகு நானும் சோமனுமாகச் சேர்ந்து வல்லியைப் பார்த்

தோம். வல்லி தன் சிகரட்டில் இருந்து கிளம்பும் புகையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் யாரும் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. வார்த்தைகள் அப்படியே தொண்டையில் உறைந்து விட்டன போல் தோன்றியது. வெறும் எண்ணங்களும் ஞாபகங்கள்தான் அவையெல்லாம் எங்கிருந்து தான் தோன்றுகின்றனவோ? ஏனோ.

நானைக்கு வல்லிக்குக் கல்யாணம்! அவனுக்கு அது ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவம் ஆனால் எனக்கும் சோமனுக்கும் அது அவ்வளவு சந்தோஷத்தை அளித்ததென்று சொல்வதற்கில்லை. இனி வல்லி வேறு, நாங்கள் வேறு, குடும்பம் என்ற அரக்குள் அவனை விழுங்கி விடுவான். அவனுடைய வாழ்வில் ஒரு "அவள்" புகுந்து கொண்டு அவனை எங்களிடமிருந்து பிரித்து விடுவான். அவன் அடிவானத்திலிருந்து.....

என் எண்ணங்களை அறிந்தவன் போல் சோமன் என் முகத்தை நோக்கினான். என் கண்களும் அவன் கண்களும் ஒரு கணம் ஒன்றையொன்று கௌவின. மறுகணம் நான் என்கண்களை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டு, எழுந்து சாரளத்தின் அருகே போய் வெளியே நோக்கினேன். ரோட்டில் காரர்களும்

வண்டிகளும் ஓயாது அங்கும் இங்கும் போய்க் கொண்டிருந்தன. கடைகளில் வியாபாரம் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது கடற்காற்றுமெல்லனவந்து என் முகத்தில் ஊதியது. என் கையில் இருந்த எரிந்த சிகரெட்டுண்டை ரோட்டில் வீசி எறிந்தேன். ஊமும், நாளைக்கு வல்லிக்குக் கல்யாணம். இனி அவன் வேறு...

திடீரென்று நான் சிறுபையனாக இருந்த பொழுது நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் என் மனதில் "பளிச்" என்று வந்து விழுந்தது. ஒரு சோகக் குரல் என் செவிகளைத் தாக்கியது. எங்கள் வீட்டில் ஒரு ஜோடி "வடக்கன்" காளை மாடுகள் இருந்தன. அவை ஒரு பொழுதுமே ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிந்து இருந்ததில்லை. வண்டியிழுத்தாலும் சரி வயலுமுதாலும் சரி, வைக்கோல் தின்றாலும் சரி. அயர்ந்து நித்திரை செய்தாலும் சரி, எப்பொழுதும் அவை ஒன்றாகவே இருந்தன. ஒரு நாள் அவைகளில் ஒன்றை யாரோ ஒருவனுக்கு விற்று விட்டார் அப்பா. அவன் தனக்கு விலைப்பட்ட மாட்டைக் கயிறு மாற்றி அவிழ்த்துக் கொண்டு வேலையைக் கடந்து மறைந்ததுதான் தாமதம், மற்ற மாடு உன்மத்தம் கொண்டது போல் ஆடிக் குதிக்கத் தலைப்பட்டது. ஆனால் கட்டியிருந்த கயிற்றை அறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. செயலற்று, தன் நண்பன் சென்ற திசையை நோக்கி அலற ஆரம்பித்தது. அம்மம்! என்ன அலறல்! மூன்று நாள் "அன்னம் தண்ணீர்" இல்லாமல் ஒரே அலறல் அந்த அலறலின் அர்த்தம் எனக்கு அன்று புரியவில்லை.

வல்லிநாதன் ஒரு அழகன். உயர்ந்த ஒல்லியான உடம்பு,

சாந்தம் ததும்பி வழியும் முகம் அகன்ற கரிய கண்கள்... அவனை முதல்முதலாகக் கண்டபொழுது "ஆடவர் பெண்மையை அவாஜும் தோளிணன்" என்ற கம்பன் வாக்கு என் ஞாபகத்தில் வந்தது. ஆமாம், இவனது. நட்பு விரும்பத்தக்கது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டேன் பிறகு அவனது அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்ததும் "இவனுக்கு ஒரு தங்கை இருந்தால்" என்று கோட்டை கட்டியது என் மனம். ஆனால் அவனுக்குத் தங்கை இல்லை.

நானும் வல்லிநாதனும் சோமசுந்தரமும் ஒரே நாளில் கொழும்பு சட்டக் கல்லூரியில் "புரொக்டர்" மாணவர்களாகச் சேர்ந்தோம். நாங்கள் சட்டக் கல்லூரியில் செலவு செய்த மூன்று ஆண்டுகளும், சதா ஒரு மித்தே இருந்தோம். 'சட்டப் பிரசங்கங்களுக்கு' ஆஜரானாலும் சரி, எப்பொழுதும் மூவரும் "கட்டிப்பிடித்த" படியே தான். செலவு செய்வதற்கு போதிய பணம் பெற்றோர்கள் உதவினார்கள். வாழ்க்கைப் போர் இன்னும் ஆரம்பமாகவில்லை. ஆதலால் கவலையற்ற வானம்பாடிகள் போல வாழ்க்கையை ஒரு பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

பாட்டிசைக்கு மூன்று மாதம் இருக்கும்பொழுதுதான் 'காவா வித்தனங்களை' மறந்து ஒரு வாரறு சட்டப்புத்தகங்களையும் குறிப்புகளையும் கையிலெடுப்போம். பிறகு மூன்றுமாதங்களுக்கு இரவு பகல் என்ற வித்தியாசமே இல்லை. ஒரே படிப்புத்தான்! அதிலும் நரங்கள் மூவரும் ஒன்றாகவே ஈடுபட்டோம். ஒருவன் மற்றவனைக்

கேள்விகள் கேட்பதும், விடையளிப்பதும், விடை தெரியாவிட்டால் பழைய புத்தகங்களைப் புரட்டி விடைகண்டு பிடிப்பதும் இப்படிக்காகப் படித்து ஒருவாறு பரீட்சைக்கு உட்கார்ந்துஎழுதி விடுவோம். தெய்வச் செயலாக எதுவோ நானறியேன், நாங்கள் ஒரு பரீட்சையிலாவது “குண்டு” போடவில்லை.

சட்டப் படிப்பு முடிந்த பிறகு, பத்து வருஷங்களுக்கு மேற்பட்ட அனுபவமுள்ள ஒரு சீனியர் புரொக்டரிடம் இருந்து ஆறு மாதங்களுக்கு வேலைபழக வேண்டும். அதிலும் நாங்கள் அதிக சிரமம்டுத்துக்கொள்ளவில்லை. காலையில் ஆபீசிற்கு வந்ததும், அங்கு ஏதாவது புதுத்தாவா, அப்பீல் மனு, உறுதிச் சாதனம் அல்லது ஒப்பந்தம் ஏதாவது இருந்தால் கொஞ்சம் கவனித்து விட்டு சிகரட் பற்றவைத்துக் கொண்டு கோடு சுற்றும் தொழிலை ஆரம்பித்துவிடுவோம். கோட்டிலும் ‘சிலில்’ வழக்குகள் ஏதாவது இருந்தால் நாங்கள் கவனிப்பதில்லை. விவாகரத்து, பெண் கடத்தல் முதலிய பெண் சம்பந்தமான வழக்குகள் எங்களுக்கு என்றுமே திகட்டுவதில்லை. வழக்குகள் முடியும் வரை கவனித்துக் கொண்டிருப்போம். அந்த வயதில் ஆப்பொழுது இருபத்தொரு வயதிற்குமேல் இல்லை. பெண் என்ற வார்த்தையே ஒரு மோகன மந்திரம் போல இருந்தது. அது எங்கள் மனதில் - விவரிக்க முடியாத உணர்ச்சி அலைகளை எல்லாம் எழுப்பியது. எங்கே, எப்போழுது என்ற கேள்விகள் உள்ளத்தில் ஓயாமல் எழுந்தன.

ஆறு மாதம் கழிந்ததும், நாங்கள் மூவரும் ஒரே நாளில் கறுத்த கோட், கறுத்தடை, கறுத்த கவுண் முதலிய அலங்காரங்களோடு கொழும்பு சுபரீம் கோட்டில் ஆஜராகி, கடவுளுக்கும் அஞ்சி நடப்போம் என்றும், நேர்மையாகவும், ‘புரொக்டர்’ உத்தியோகத்தை வகித்து நடத்துவோம் என்றும் பலர்முன்னிலையில் சத்தியம்செய்தோம். ஜட்ஜும் மற்றவர்களும் எங்களை ஆசீர்வதித்தனர். அன்று தொடக்கம் ஆரம்பமானது வாழ்க்கைப்போர்...

நாங்கள் மூவரும் கொழும்பில்தான் ‘பிராக்டிஸ்’ செய்து கொண்டோம். ஆனால் பிராக்டிஸ் என்றால் என்ன? தெருவில் போட்டுக்கிடந்து எடுக்கும்பண்டமா? மாசும் எழுபத்தைந்து ரூபா சம்பாதிப்பதே பெரிய கஷ்டமாய்ப் போய்விட்டது. என்றாவது ஒரு நாளைக்கு ஒரு கட்சிக்காரன் வருவான். அன்று ஏதாவது வருமானம் கிடைக்கும். மற்ற நாட்களில் ஆபீசில் போய் சுமமா காற்று குடிப்பதுதான் மிச்சம்.

ஒரு நாள் என் ஆபீசில் இருந்து எழுதிக்கொண்டிருந்த சமயம் வல்லி அவசரமாக உள்ளுழைந்தான் “அடே, ஒரு புதினம் கேட்டியா?” என்றான்.

நான் அவனுடைய வாயில் இருந்த சிகரெட்டை பிடுங்கி வெளியேவிசிவிட்டு ‘என்னடா?’ என்றேன் அலட்சியமாக.

“எனக்கு மற்றமாதம் கலியாணமடா. பொம்பிளை பகுதிடார், இப்பதான்ரா முடிவெடுத்துக்கொண்டு போறாங்க. இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்

சீதனம். பொம்பிளை நல்லவடிவானவளாமடா' என்று அடுக்கினான்.

“குரங்கின் கையில் பூமாலையைக் கொடுத்த மாதிரி, எந்த மடையனடா உனக்கு பொம்பிளை கொடுத்தான். நீ குரங்கு என்பது என்னமோ உண்மை. ஆனால் பொம்பிளை பூமாலையோ இல்லையோ”

அன்று உண்மையாகவே எனக்கு அளவிறந்த சந்தோஷம் வல்லி நல்ல நிலைமை அடையப் போகிறான் என்ற எண்ணம் எனக்குப் பூரிப்பைக் கொடுத்தது. ஆனால் இன்று.....

“டேய் என்னடா பலமாக யோசிக்கிறாய், உனக்கு எப்பகலியாணம் என்ற யோசனையோ” வல்லியின் கிண்டலான பரிகாசக் குரல் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

கலியாண முகூர்த்தம் இரவு பதினொரு மணிக்கு என்று நிச்சயம் செய்திருந்தார்கள், ஆனால் அன்று காலை எட்டு மணி தொடக்கம், வல்லி வீட்டில் பந்துக்களும் நண்பர்களும் வந்து நிறைந்த வண்ணமாக இருந்தனர்.

நானும் சோமசுந்தரமும் ஒரே வீட்டில் வசித்து வந்த படியால் இருவரும் ஒன்றாகவே மோட்டாரில் ஏறிக் கொண்டு மாலையே ஆறு மணிக்கு கலியாண வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தோம் முன் வராந்தாலிலும் நடு ஹாலிலும் ஜனங்கள் நிறைந்து போயிருந்தனர். ஹாலின் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ரேடியோவிலிருந்து ஆடாராகத்தின் மனோகரமான ஸ்வரங்கள் பரவிக் கொண்டிருந்தன. வளைந்து

வளைந்து எதையோ எட்டிப் பிடிக்க முயலுவது போல்தோன்றும் அந்த நாதக் கொள்ளை என் மன நிலைக்கேற்ற பின்னணி சங்கீதம்போல் இருந்தது. ஆரோகணத்திற் பொழுது இன்பப் படிகள் வழியாக கீழ் இறங்கியது. ஆமாம், வல்லிக்கு வந்த வாழ்வில் எனக்கிருந்த மகிழ்ச்சி இவ்வளவு அவ்வளவு இல்லை, ஆனால் அவனுடைய பிரிவினால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம்?

“தம்பி, உள்ளே போங்கோ! உங்கள் இரண்டு பேரையும் காவமை தொடங்கித் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான் வல்லிநாதன்” என்றார் வல்லியின் அப்பா.

நானும் சோமனும் வல்லியின் அறையை நாடிச் சென்றோம். நாங்கள் எதிர்பார்த்த படி வல்லி அங்கேதான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

“ஏது மாப்பிள்ளை, அலங்காரம் ஒன்றையும் காணவில்லையே இன்னும்?” என்றேன் நான்.

சோமன் வல்லியின் முதுகில் ஒரு அறை கொடுத்தான். “டேய் நிமிந்து இரடா, இப்படித்தான் கூனிக்கொண்டு உட்காரப் போறியா மணவறையிலும்...?”

“இண்டைக் கெண்டாலும் என்னைச் சும்மா இருக்க விட மாட்டீங்களோடா? அதுகிடக்கட்டும், என்னடா பெரிய கரைச்சலாக இருக்கு. இப்ப்தான் ஷேவ் எடுத்து குளித்துப்போட்டிருக்கிறேன். இனிபொம்பிளை வீட்டிலிருந்து மாப்பிளை அழைக்கிறதற்கு ஆட்கள் வந்தவுடன் இன்னுமொருக்கா, தலையிலே பாலைப் பூசிக் கொண்டு குளிக்கவேணு

மாமடா. பிறகு தலப்பா வைத்து உத்தரீகம் போட்டு.”

“பொம்பினைமட்டும்வேணும், இதைல்லாம் செய்வதற்குதான் கசப்பாக இருக்கிறதாக்கும்.”

எட்டு மணிக்கு பெண் வீட்டார் வந்து சேர்ந்தார்கள். வல்லிக்கு மேள வாத்தியம் ஒலிக்க ஸ்நானம் செய்வித்து அவனை மனைமேல் உட்கார வைத்து தலைப்பாகை தரித்து இன்னும் வேறென்னவோசடங்குகள் எல்லாம் செய்துமுடித்து மணமகன் வெளிக்கிழம்ப மணி பத்தரையாகிவிட்டது.

பெண் வீடு அதிக தூரம் இல்லை. இரண்டு மைல்தான். கார்களில் சென்ற படியால் ஐந்தே நிமிஷத்தில் போய் சேர்ந்து விட்டோம். மணக் கோலத்தில் வல்லி அசல் மன்மதன் போலவே இருந்தான். செண்டு வைத்த தலைப்பாகை சுத்த வெள்ளை நிறம் பொருந்திய கோட். சரிகை வேலை செய்த பட்டு உத்தரீகம். பஞ்சகச்சகமாக அணியப் பட்ட வெள்ளை வேஷ்டி காலில் விலையுயர்ந்த பூட்ஸ். இவனை நான் “தமிழர்” உடையில் பார்ப்பது இதுதான் முதல் தடவை, கடைசித் தடவை என்றும் சோல்லி விடலாம். ஏனென்றால் அவன் இனிமேல் ஒருபொழுதும் இந்தத் “தமிழ்” உடை அணி

யமாட்டான். கால் சட்டை, கோட், ஹாட்முதலிய ஆங்கில உடைகளே அவன் விரும்புவவை வழக்கம் என்ற ஒன்றிற்காகத்தான் இவ்வடை அணிகின்றான்.

கிரமப்படி மணச் சடங்குகள் நடந்தேறின. மேளவாத்தியத்தின் கோஷமும் ஐயர் இட்டசமஸ்கிருத ஓலமும் செவிகளைத் தொளைத்தன. ஒமகுண்டத்திலிருந்து எழுந்த புகைகளைக் கவக்கியது. கடைசியாக மணமகனையும் மணமகளையும் அறுகும் அரிசியும் கொண்டு ஆசீர்வதிக்க வேண்டிய சமயம் வந்தது. நானும் தலையில்சால் வையைக் கட்டிக் கொண்டு இருவர் தலைமேலும் அறுகையும் அரிசியும் எடுத்து இட்டேன். பிரிய நண்பனை உனக்கு மங்களம்-“ என்று ஆரம்பித்த என் மனம் அப்பால் செல்லாமல் நின்று விட்டது.

நானும்சோமனும் வெளியே வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு மெளனமாக சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தோம். நாதஸ்வரக்காரன் வாசித்த மத்யாவதிராகத்தை என் மனப் பிராந்தியில் முகாரி என்று நினைத்தேன். வல்லி எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தான் “எப்படியடா பொம்பினை?” என்றான்.

“நீஅதிர்ஷ்டமுள்ள நாய்” என்றேன் சுருக்கமாக.

(23-7-1939)திரு. க. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த “சூரவழி” என்ற மாதச் சஞ்சிகையிலிருந்து)

அவனிடம் அழகான ஒரு வட்டமிருந்தது. சில சமயங்களில் அது கறுப்பாகத் தோன்றும் சில வேளை பொன்னிறமாகவும் தோன்றும். அவனது மனதினுள் அந்த வட்டம் அடைபட்டுக் கிடந்தது. அந்தமனம் சில சமயங்களில் விசால மாவதாக வட்டத்திற்குத் தெரியும். இதனால் அது மகிழ்ச்சியுடன் பந்துபோலத் துள்ளித் துள்ளி விளையாடும் சில்லுப் போல அங்குமிங்கும் உருண்டு இன்ப முறும்.

சில சமயங்களில் அவனுடைய மனம்வட்டத்தை நகர்க்குமளவிற்கு சிறுமையாகி விடும். வட்டம் நசியும் அதன் கண்ணீர் அவனது மனதைக் குளமாக்கிவிடும்.

“இத்தனை நாளாய் இவனது மனத்தில் நான் வட்டமாக இருந்து என்ன பயன்? இவன் என்னை உதாசீனம் செய்து கொண்டிருக்கிறானே!” என்று கவலைப் பட்டு வட்டம்.

“எத்தனை தடவை கணக்குப் புத்தகத்திலும் காசிலும், எனது உருவத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பான். நிறை நிலாவின் வட்டவழகினைக் காட்டி மனைவியுடன் கதைத்திருப்பான். குங்குமத்து அழகினைக் கண்டு களித்திருப்பான். சில்லு வடிவில் நான் உருவதைக் கண்டு இயக்க முற்றிருப்பான் என்ன-பயன்-

அன்று யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்திற்கருகாமையில் சென்று கொண்டிருக்கையிலே “ஐயா பிச்சை போடு” என்று சிறுவனும் சிறுமியும், மனிதனும் கிழவியும் காலில்லாதவனும், கையிழந்தவனும் இரந்து கேட்டார்கள்... அவர்கள் வட்டம் சில்லறையைத் தானே கேட்டார்கள்?

“அது உங்கள் ஊழ்வினை! அனுபவியுங்கோ நாங்கள் என்னத்தைச் செம்கிறது” என்று அவன் அவர்களைப் பார்த்து ஏசிக் கொண்டு சென்றான்.

அவனது மனத்திலே இருந்த வட்டமாகிய எனக்குத் தாங்க முடியாத கோபம் வந்தது. விரைவாக ஓடும் சில்லுப் போலச்சுழன்றேன். என்னை அவன் கவலிக்கவில்லை! கோபத்தினால் அவன் மனச்சுவர்களிற்பாய்ந்து பாய்ந்து இடித்தேன். அவன் அசையவில்லை. எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது.

கூரிய ஆணிகள் போன்ற ஆயுதம்பொருத்திச்சுழன்று சுழன்று அவனது இதயச்சுவரினைக் கிழித்தால் அவன் சரியாகச்சிந்திப்பான் என்று எண்ணினேன்.

கூரியஆணிகள் பொருத்தினால் என்னை வட்டமென்று சொல்ல மாட்டார்கள்ல்லவா? உருவத்தில் என்ன இருக்கிறது செயலல்லவா பெரிது... மறுகணம் நான் ஆணிகளைப் பொருத்திக் கொண்டேன்.

“எனது மனத்துக்குள்ளே குடியிருக்கும் வட்டமாகிய உனக்கு அவ்வளவு கர்வமா?” என்று அவன் எனது கூரிய ஆணிகளை அழித்துவிட வந்தான், அவனால் முடியவில்லை! அவன் என்னை அழிப்பதற்கு நான் முந்திய நிலையில் வட்டமாக இல்லையே!

உல்லாச யுவன் ஒருவன் பெரியார் ஒருவரிடம் ஆலோசனை கேட்டான் “மாமா, நான் புகைபிடிக்கக் கற்றுக் கொள்கிறேன். அது நல்லதுதானா? நன்மை அளிப்பதுதானா?” என்று கேட்டான்.

“புகைபிடிப்பது மூன்று காரணங்களினால் நல்லது ஆகும், என்று கூறி, அந்த ஞானி விளக்கலானார். “முதலாவது, புகைபிடிக்கிறவன் முதுமை அடையவே மாட்டான்...”

“அது எப்படி?”

“ஏனென்றால், புகைபிடிக்கிறவன் முயதிவனாவதற்கு உரிய வாய்ப்பைப் பெறுவதே இல்லை. அவன் ரொம்ப இளமையிலேயே செத்துப் போவான். இரண்டாவதாக, அவன் வீட்டில் களவு நடக்கவே நடக்காது.

“ஏன்?”

“ஏனென்றால் புகைபிடிக்கிறவன் இரவு பூராவும் தன் படுக்கையில் உருண்டு, புரண்டு, சத்தமிட்டு இருமியபடி கிடக்கிறான், அவன் இருமுவதைக்கேட்டு திருடர்கள் அவன் வீட்டைத்தாண்டி அப்பால் போய் விடுகிறார்கள். புகை பிடிக்கிறவர்கள் நாயினால் சடிபடவே மாட்டார்கள்.”

“ஏன்?”

“ஏனென்றால் புகைபிடிக்கிறவன் சீச்சிரமே முடமாகி விடுகிறான். கையில் தடிபிடித்தபடி நடக்கிறான். நாய்களுக்குதான் தடிகள் மீது பிரியம் கிடையாதே!”

உதயமாகும் தலைமுறைக்கான உன்தை ஆக்கப் பணி

இலக்கியா சண்முகநாதன்

இன்றைய குழந்தைகள் நாளைய எஜமான்கள். எமது உலகின் எதிர்காலம் நாங்கள் எமது குழந்தைகளை வளர்த்தெடுக்கும் உணர்வின் தன்மையிலேயே தங்கியுள்ளது. குழந்தைகள் பால் காட்டும் கரிசனை எதிர்காலத்தின் பால் காட்டப்படும் கரிசனையாகும். உதயமாகும் தலைமுறையின் ஆன்மீக உலகின் பாலும் தார்மீக உருமலர்ச்சியின் பாலும், அத்தலைமுறையின் உலக நோக்கின் பாலும் சிரத்தையும், அக்கறையும் காட்டுவது செம்மையான பணியாகும்.

குழந்தைகள் தான்மனித குலத்தின் விகவாசம் மிக்க நண்பர்கள். உலகிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் அவர்கள் உள்ளங்களை ஈர்க்கத் தவறுவதில்லை. பிரபல சோவியத் படைப்பிலக்கிய கர்த்தா மாக்ஸிம் கார்க்கி தமது நாட்டில் குழந்தை இலக்கிய வெளியீட்டொன்றினை நிறுவுத் தருணத்தில் “இனி வரப் போகும் நூல்களில் நீங்கள் எதைப் பற்றி அதிகம் அறிய-படிக்க விரும்புகிறீர்கள்?” என்ற கேள்வியைப் பத்திரிகை வாயிலாக முன்வைத்துச் சிறுவர் மத்தியில் ஒரு மனோதத்துவ விசாரணையை நடாத்தினார். பல்லாயிரக் கணக்கான பதில்கள் வந்து குவிந்தன, வந்து குவிந்த பதில்கள் அனைத்திலும் “நூல்கள் எல்லாவற்றையும் அறிய, படிக்க ஆவலாயுள்ளோம்!” என்ற வார்த்தைகளே இருந்தனவாம்.

குழந்தைகளுக்கான எழுத்துக்களை வெளியிடுவது ஒரு ‘மிகப் பெரிய பொறுப்பு’ ஆகும். குழந்தைகளின் நூல்கள் கல்விக் கென்றே ஆக்கப்படுகின்றன. கல்வியென்பது மிகப் பிரதானமான பணியாகும். அதுவே மனிதனின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கிறது” என்கிறார் பிரபல குழந்தை இலக்கியப் படைப்பாளி பெலின்ஸ்கி. இவரது இந்த வார்த்தைகளினது எதார்த்தத்தில் வெளிச்சத்தில் குழந்தை இலக்கியம் என்றென்று இருந்தாக வேண்டுமா என்றும், அத்தகையதொரு இலக்கியத்திற்கு விசேஷ போக்குகள் ஏதாவது உண்டா என்றும் முன்வைக்கப் படும் வாதங்கள் எவ்வளவு முட்டாள் தனமானவையும், அடிப்படையற்றவையும் என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். குழந்தை மனவியல் குறித்து முற்றும் எதுவும் அறியாதவர்களோ அல்லது தங்கள் குழந்தைப் பராயத்தைப் பூரணமாக மறந்து விட்டவர்களோ தான் ஒன்பது வயதுச் சிறுவனொருவனும், நாற்பது வயதுடைய மனிதனொருவனும் ஒரே மாதிரியாகவே இந்த உலக நிகழ்வினைக் காணுகிறார்கள் என்று வாதிப்பார்கள். குழந்தை இலக்கியத்தின் விசேஷ அம்சந்தான் என்ன?

குழந்தை வாசகர்களிடம் பேசும் போது கூட எழுத்தாள நொருவன் பெரிய, சிக்கல் மிகு விவகாரங்களை எடுத்து அணுக முடியும். ஆனால் அந்தக் குழந்தை வாசகன் எழுத்தாளனைப் பிசகின்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், சிக்கல் மிகு பிரச்சினைகளையும் செம்மையான, எளிய ரீதியில் கண்டுணர வேண்டுமானால் இதைச் சாதிப்பதற்கு எழுத்தாளனுக்கு விஷே அசாதாரண திறமை இருந்தாக வேண்டும். எனவே குழந்தை இலக்கியத்தின் விசேஷ அம்சங்கள் எனப்படுவது எழுத்தாளனின் பலவீனத்தை மூடி மறைக்கப் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தையுக்கு என்ற வா தமும் விமல்தன்மாவனது! உண்மையிலிருந்து வெகு தூரமானது,

பெரியவர்களுக்காக எழுதப்படும் சிறந்த நூல்களைச் சிறுவர்கள் அதிகம் அதிகம் விரும்புகிறார்கள் என்ற மாதிரியான ஒரு அசட்டுவாதமும் இருக்கவே செய்கிறது. ஆனால் பிரபல குழந்தை இலக்கிய கர்த்தாக்களினது அவதானிப்பின் பிரகாரம் பரந்து கிடக்கும் உலக இலக்கியப் பூங்காவில் சிறுவர்கள் ஒரு சில மலர்களையே தங்களுக்காய்ப் பறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை தெரிகிறது. ஆனால் மேற்படி அசட்டு வாதத்தின்மறுதலை நூற்றுக்கு நூறு எதார்த்தத்திற்கியைந்ததாகும்: சிறுவர்களது எந்த ஒரு நல்ல நூலும் வயது வேறுபாடின்றி எல்லா வயதினரையும் கவருகிறது என்பது பெரிய உண்மையாகும். விக்டர் ஹியூகோ, ஜீல்ஸ் வேர்ணே டிக்கன்ஸ் ஆகியவர்களின் பல நூல்கள் இந்த உண்மைக்குச் சான்றுபகர்வனவாயுள்ளன,

குழந்தை வாசகனது உள்ளங்களில் ஜனீக்கும் ஆயிரமாயிரம் 'ஏன்' களுக்கு விடையளிப்பதற்கு குழந்தைகளுக்கும் சிறுவர்களுக்குமான இலக்கியத்தின் சகல வகை வடிவங்களையும் வியாபிதப் படுத்துவது ஆக்கபூர்வ அவசியமாகும். ஆம். சகல வகைவடிவங்களையும் 'இலக்கியத்துள் இலக்கியமாய்' வியாபிக்கப்பட்டாக வேண்டும். உரை நடை, கவிதை, விநோதம், சாகஸம், விஞ்ஞானம், புனைக்கதை உட்பட உருவத்திலும் பாணியிலும் பல் வேறுபட்ட இலக்கியங்களைப் பெருக்கியாக வேண்டும்.

குழந்தை இலக்கியத்தின் இன்னொரு விசேஷ அம்சமென்னவெனில் ஒரு நூலில் எவ்வளவு அரிய, பயனுள்ள தகவல்கள் நிறைந்திருப்பினும் அந்நூலில் சுவையான கதைப் போக்கோ சற்றுத் திகிலார் சம்பவங்களோ இல்லாவிடின ஒரு சிறுவன் அந்நூலை அக்கறையுடன் நோக்க மட்டான் என்பதுதான், குழந்தை வாசகனோடு பேசும்போது பொழுது போக்காகப் பேசவேண்டும் என்கிறார் கார்க்கி. இப்படிக்கூறும்போது "விளையாட்டாக பொறுப்பற்ற" முறையில் பேச வேண்டும் எழுதவேண்டும் என்ற பொருள் மனனதைக் கவருவதாக ஆர்வமுட்டுவதாக எழுத வேண்டும் என்பது தான் இதற்கு அர்த்தம். பொழுதுபோக்கு அம்சமானவை ஆழமானதாக இருக்க முடியாது என்று கூறுவோர்களும் உள்ளார்கள். ஆனால் ஹாஸ்யம் பொழுது போக்கு ஆகியவைதான் ஆழமான பிரச்சினைக்கும் குழந்தை வாசகன் ஒருவனது உள்ளத்திற்கு மிடையே இருக்கக்கூடிய குறுகிய பாதையாகும். போதன அம்சத்திற்கு மட்டுமன்றி, படைப்பின் கலை அம்சத்திற்கும் வேண்

டியளவு முக்கியம் அளித்து இலக்கிய நயத்துடன் சொல்லமகு
டனும் சிருஷ்டிக்கப்படும் எதுவும் சிறுவரின் சிந்தையை அள்ளா
மல் இருக்க முடியாது.

வேறெந்த இலக்கியப் பிரிவினையும் போலவே குழந்தைஇலக்
கியமும் காலத்தின் புனிதமான முற்போக்கான கருத்துக்களால்
உள்ளூணர்வும், உத்வேகமும்பெறவேண்டும், வழிநடத்தப்பட்டவேண்
டும்.

மேல் நாடுகளில் குழந்தை இலக்கியத்திற்கு அதிக முக்கி
யத்துளம் அளிக்கப்பட்டு வருவதுடன், அத் துறை கணிசமான
வளர்ச்சியையும் சாதித்துள்ளது. ருஷ்யாவில் சோவியத் ஆட்சி
பிரகடனப்பட்டதும் உடனடியாக விடுக்கப்பட்ட முதல் முக்கிய
ஆக்கங்களில் ஒன்று சிறுவர் கல்வி பற்றியதுதான். ‘‘சிந்தை
தனை த்தும்சிறுவர்களுக்கே!’’ என்ற புனித கோஷத்துடன் ஆரம்
பிக்கும் அந்த ஆக்ஷை ‘‘வாழ்க்கையில் கலையும், இலக்கியமும்
ஆடம்பர வஸ்துக்களல்ல. அழகிய கல்வி என்பது அழகினை ஆக்
கவும், அனுபவிக்கவுமான சாத்தியப் பாடுகளை வியாபிக்கும்
சிருஷ்டி ஆற்றல்களை ஊக்குவிப்பதுதான் என்பது புரிந்துகொள்
ளப் பட்டாக வேண்டும்!’’ என்று கூறுகிறது.

உதயமாகும் தலை முறைக்கான கல்வி உயர்ந்ததும் புனித
மான இலக்கியப் பணியாகும். பெலின்ஸ்கியின் வார்த்தைகளை
மீண்டும் நினைவுறுத்திக் கொள்வோம்; குழந்தைகளின் நூல்கள்
கல்விக்கானவை. கல்விதான் மிகப் பிரதானபணியாகும். அதுவே
மனிதனின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கிறது!.

மல்லிகை

ஆசிரியர்: பொலினீக் ஜீவா

கலை
இலக்கிய
மாத இதழ்

60, கிஸ்தூர்யாஸ்கீ, யாழ்ப்பாணம்

சந்தா விபரம்

ஆண்டு ரூபா-5-00

தனிப்பிரதிசு தம்-35

ஆண்டுச் சந்தா அல்
லாதவைஏற்றுக் கொள்
ளப்படமாட்டா.

அமைச்சரவையை வீழ்த்திய ஆரணங்கு

செங்குட்டுவன்

கிறிஸ்தியன் கீலர்—இந்தப் பெயர் சமீப காலமாகப் பத்திரிகை உலகில் பிரபலமாக அடிபட்ட பெயர். சீரழிந்த பெண் என, சீரழிந்த சமுதாய அமைப்பைத் தமது வாழ்க்கைவசதிகளுக்காகக் கட்டிக் காத்துப் பாதுகாத்து வரும்பல பெரிய மனிதர்களால் வர்ணிக்கப்படும் இப் பெண், இந்த நிலைக்குத் தாழ்ந்து விட்ட காரணமே அந்தச் சமுதாயத்தின் சூழ்நிலை தான். இவளைப் போன்ற எத்தனை பெண்களை அச்சமுதாயம் இன்னும் பவிசுக்கேட்கப் போகின்றனோ தெரியவில்லை. இந்தக் கட்டுரையைப் படித்துப்பார்த்தால் இச்சமுதாயத்திற்கு கீலர் மாத்திரம் காரணமல்ல என்பது விளங்கும். மேற்தட்டு அழுக்கர்களில் பலர் தங்கள் அயோக்கியத்தனங்களை மூடிமறைத்து இப்படியான அபலைகளின்மேல் முழுப் பழியையும் சுமத்திய பின் தாம் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றனர். சமுதாயமும் இதை அங்கீகரித்து விடுகின்றது. படித்துப் பாருங்கள்,

அழகிய ஆரணங்குகள் அரசியல் அரங்குகளையே ஆட்டிப் படைத்ததைப் பற்றி உலக வரலாறுகளில் படித்திருக்கின்றோம்.

எத்தனையோ போர்களில் எதிரிகளின் ரத்தத்தைக் குடித்த அரசர்களின் வாள் வீச்சையும் வேல் வீச்சையும் தங்களுடைய விழிவிச்சில் வென்று அரண்மனையில் அரசாதிக்கம் நடத்திக் கொண்டிருந்த அழகிகள்கடைக்கண் பார்வையிலே, கண்ணை விட அந்த அரசர்களைக் காலடியில் விழவைத்திருக்கிறார்கள்.

பேரழகி கிளியோப்பாட்ராவின் காலடியில் ரோமானியப் பேரரசின் மன்னன் உட்பட 93 அரசர்கள் கடைக்கண் பார்வைகாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவை வரலாற்றில் படித்தவை.

1963ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து நாட்டையே குலுக்கிய பேரழகி கிருஸ்தின் கீலர். உலகத்திலிருந்த மாபெரும் ஆட்சியாளர்களை யெல்லாம் தனக்குப் பணியவைத்து ஆட்டிப்படைத்த கீலர் பாதுகாப்பு அமைச்சர் புரொபு யூமாவை வெளியேற வைத்ததுடன் மாக்மில்லன் அமைச்சரவை வீழ்த்தப்படுவதற்குக்காரணமாக இருந்த பேரழகி கீலர்

மீண்டும் இப்போது செய்திகளில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றன.

இப்போது அவள் லீலையினால் முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. எழுத்தாளராக முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கிறாள்.

நீண்ட நாட்கள் சிறையில் இருந்து, அங்கு ஒழுங்காக நடந்து கொண்டதற்காகத்தண்டனை குறைக்கப்பட்டு வெளிவந்திருக்கும் சீலர் இப்போது தன்னுடைய வாழ்க்கை வரவாற்றை எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

குறிப்பாகத் தன்னுடைய பிற்கால வாழ்க்கையை அரசியல் தலைவர்களுடனும் முக்கிய புள்ளிகளுடனும், மேல்தட்டு வர்க்கத்தினருடனும் தொடர்பு கொண்ட 'காதல்' வாழ்க்கையை அவள் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

இங்கிலாத்தில் 65 வட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகும் 'நியூஸ் ஆப் திவேர்ட்டு' என்னும் வார இதழ் கமார் 4 வட்சம் ரூபா கொடுத்து சீலருடைய எழுத்துக்களை எட்டுப் பகுதிகளாக வெளியிடும் உரிமை பெற்றிருக்கின்றது.

தன்னுடைய நினைவுகளைப் புத்தகமாக வெளியிடுவதற்கு வெளியிடுபவர்களுடையதேடிக்கொண்டிருந்த சீலருக்கு இப்பொழுது ஒரு பத்திரிகையாளர் கிடைத்து விட்டார்.

சீலருடைய கட்டுரையின் இரண்டு பகுதிகள் இப்போது வெளியாகியிருக்கின்றன.

இப்பொழுது இது இங்கிலாத்தில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இப்படியொரு கட்டுரை வருவதை விரும்பாதவர்கள் போலவும் இதை மறந்து விட்டவர்கள் போலவும் ஆங்கிலேயர்கள் காட்டிக்கொண்டாலும் ஜவ்வொருவரும் கட்டுரைகளை மிகவும் ஆவலுடன் படித்துக் கொண்டிருப்பதாக அமெரிக்க ஏடு 'டைம்' எழுதியிருக்கிறது.

மேல் தட்டினர் பலரிடமிருந்து திரையைக் கிழித்து உண்மை உருவத்தைக் காட்டும் இக்கட்டுரையை வெளியிடுவது குறித்துப் பல விவாதங்கள் எழுந்தன.

மீண்டும் புரொப்யூமா விஷயத்தையும் பிறவற்றையும் எடுத்தேழுதுவதை சுவத்தைத் தோண்டி எடுப்பது எனவும் 'காதல் லீலைகளை எழுதிக் காசா குவது' என்றும் பலர் கூறுகின்றார்கள்.

டெலிவிஷனில் சீலருடைய கட்டுரை வெளியாவது குறித்து விளம்பரம் செய்வதை அரசினர் ஏஜன்ஸி தடை செய்துவிட்டது. ஆனாலும் டெலிவிஷனிலே அவ்வது பிற விளம்பரங்கள் மூலமாகவே இதற்கு எந்தவிதமரண விளம்பரமும் தேவையாக இருக்கவில்லை.

காட்டுத் தீபோல இப்படியொரு கட்டுரையைக் சீலர் தொடர்ந்து எழுதுகிறார் என்பது பல மாதங்களுக்குமுன்னரே எல்லோருக்கும் பரவி விட்டது.

சீலர் ரகசியத்தை வெளியிடலாமா என்று சட்டரீதியாக இப்போது ஒரு பிரச்சினை கிளப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால்.

இது இங்கிலாந்து சட்டத்தில் உறுதி செய்யப்படவில்லை.

அரசியல்வாதிகளும் மேல் தட்டு வர்க்கத்தினரும் இப்படித் தங்களைப் பற்றிய செய்திகளை எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கும் அதே சமயத்தில் லண்டன் பத்திரிகையாளர்களின் பிளீட் தெரு தங்களுடைய உரிமையை விட்டுக் கொடுக்க மனம் ஒப்பவில்லை.

இங்கிலாந்தின் முன்னாள் பத்திரிகைக் குழுவின தலைவரவார்டு டேவ்லின் பத்திரிகையாளர்களின் உரிமையை விடமுடியாது என்று கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அவர், ஒரு மனிதனின் பாவங்களையும் முட்டாள்தனத்தையும் வீழ்ச்சியையும் பணமாக்க வேண்டாம் என்றும் தங்களை தாங்களே காத்துக்கொள்ளும்படியும் ஏடுகளுக்குப் புத்திமதி கூறியிருக்கிறாராம்.

ஆனால் இந்த வாதப் பிரதிவாதங்களும் பரபரப்புச் செய்திகளும் ரூபெர்ட் மர்டோச்சின் காதுகளுக்கு எட்டவில்லை.

முப்பத்தெட்டு வயதான ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த மர்டோச் சென்ற ஜனவரி மாதத்தில்தான் 'நியூஸ் ஆப் தி வேர்ல்டு' என்னும் ஏட்டை விடைக்கு வாங்கியிருக்கிறார். அவரிடம் ஏற்கனவே இருந்த ஏடுகளுடன் இந்த ஏடு இணைந்து கொண்டது.

மர்டோச் தன்னுடைய மனைவியுடன் சேர்ந்து கிலருடைய எழுத்துக்களைப் படித்து விட்டுத்தான் இதை வெளியிடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தாராம்.

தான் இதை வெளியிடுவதற்கான காரணங்களை விளக்கி விறுவிறுப்பான இந்தக் கட்டுரைத் தொடரை வெளியிடும் போது முதல் பக்கத்தில் அவர் எழுதியிருக்கிறார். அதில் இது 'எல்லா அரசியல்வாதிகளுக்கும் ஒரு நல்ல பாடம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஏற்கனவே இங்கிலாந்தின் அரசர் ஒருவரும் நான்கு பிரதமர்களும் தங்களுடைய நினைவுகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். அது போலத்தான் இதுவும் என்று எழுதியிருக்கின்றார்.

'உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்கள் தங்களுடைய நினைவுகளை எழுதுவதில் என்னநன்மை ஏற்படுகின்றதோ அதுபோல் மற்றவர்கள் எழுதுவதும் அந்த வகையில் நன்மை பயப்பதாகவும் வரவாற்றுக்குத் துணைபுரிவதாகவும் இருக்கும்' என்றும் மர்டோச் எழுதியிருக்கின்றார்.

'உண்மைகளை மன்னிக்கலாம்! ஆனால் மறுக்கக்கூடாது: அல்லதுமறைக்கக்கூடாது என்று இவர் துணிச்சலுடன் எழுதிக் கட்டுரைத் தொடரை வெளியிட்டு வருகிறார்.

எங்கே தங்களைப் பற்றிய உண்மையான விவரங்கள் வெளியிடப்பட்டுவிடுமோ என்று மேல் தட்டு வர்க்கத்தினர் பயந்து, நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதுவரை வெளியான இரண்டு பகுதிகளில் அழகி கீலர் என்ன எழுதியிருக்கிறாள் தெரியுமா?

'எனக்குப் பதினான்கு வயதாகும் போது நான்தாயுடனும்

எனக்குத் தந்தையில்லாத தாயின் கணவருடனும் வீடாக மாற்றிய ஒரு ரயில் பெட்டியில் வாழ்ந்தோம். காகிதங்களைச் சுருட்டுவதால் வாரத்திற்குப் பதினான்கு 'பாப்'பும் பிற செலவுகளுக்காகக் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொண்டும் நான் வருமானம் பெற்றேன். குழந்தைகளுடைய தந்தையர் அவர்களுடைய வீட்டில் நான் தனியாகக் கிடைக்கும் பேர்து அவர்கள் அடிக்கடி என்னை முத்தமிட முயற்சிப்பார்கள்.

இப்படித் தொடங்குகிறது கிலருடைய வாழ்க்கைத்தொடர்

முதல்பகுதியில் இளம் பருவத்தினளாக இருந்த கிலர் எப்படிச் சூழ்நிலையால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாழ்க்கையில்சாகக் கடைநிலைக்குத்தள்ளப்படுகிறாள் என்பது விவரிக்கப் படுகின்றது.

பெண்கள் காலணிகளை அணியும் ஒரு புகைப்படக்காரனுக்குத்தான் "மாடல்" ஆக ஆனது குறித்து அவள் எழுதுகின்றாள்.

பின்னர் ஒரு கறுப்பனிடம் பதினைந்துவயதில் கற்பிழந்ததையும் ஒரு அமெரிக்கப் போர் வீரன் கரு உண்டாக்கியதையும் கூட அவள் மறைக்கவில்லை. அமெரிக்கன் உண்டாக்கிய கருவில் பிறந்த குழந்தை ஆறு நாட்களில் இறந்து விட்டதையும் எழுதுகிறாள்.

ஒரு நிலப்பிரபு மதுகுடித்து விட்டு கிலரின் முகத்தில் அதை உமிழ்ந்து அதில் மகிழ்ச்சியடைந்தானாம். அப்பொழுது அவளுக்கு 18 வயதாகத்தான் இருந்தது.

'எனக்குத் தூக்கமில்லை,

அமைதியில்லை, அவமானத்தையும், வலியையும் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. என்விட்டமிருந்தும் மற்றவர்களிடமிருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ளுவற்காகவுமே நான் வீட்டைவிட்டு புறப்பட்டு விட்டேன்,' என்று தன்னுடைய வாழ்க்கை நிலைபற்றி நொந்த உள்ளத்துடன் எழுதுகின்றாள்.

மேற்கிந்தியன் ஒருவனிடம் அவள் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒருவன் அவளைக் கொலை செய்ய முயற்சித்திருக்கிறான், அதிலிருந்து அவள் தப்பி விட்டாள்.

எல்லாத் தடைகளையும் கொடிய ஆறுகளையும் கடந்த கிலர், அரபியன் ஒருவன் மூலமாக, அவளை மேல்மட்டத்தினருக்குத் தொடர்பேற்படுத்தின எலும்பு சிசிச்சையாளரான டாக்டர் ஸ்டீபன் வார்ட்டுக்கு அறிமுகமானாள்.

வார்டு சிறந்த ஓவியராகவும் இருந்தார். அவர் தன்னுடன் இருந்த பழக்கப் பட்டவர்களை விட அரசர்களையும் பிரபுகளையுமே ஓவியங்களில் தீட்டிக் கொண்டிருந்தாராம்.

அவர் வார்டு ஆஸ்டர் என்ற பவருடைய சிவிவோடன் என்ற வீட்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அழகிய கிலர் எல்லோரிடமும் பழக வாய்ப்பேற்படுத்தினார்.

மேல்மட்ட மனிதர்களை வார்டு ஆஸ்டர் தன்னுடைய வீட்டுக்கு விருந்துண்ணை அழைத்துவருவார். அப்படி வரும் போது அழகி கிலருடன் அவர்கள் தொடர்பு கொள்வார்கள் ஒழுமுறை பாக்கிஸ்தான் முன்

னாள் அதிபர் அய்யப்பகான் கீலருடன் சிலிவேடன் நீச்சல் குளத்தில் நீந்திய செய்தியை அனைவரும் அறிவார்கள்.

டாக்டர் வார்டு தன்னுடைய வீட்டில் இரண்டு கண்ணாடிகளைப் பதித்து வைத்திருந்து எல்லா நடவடிக்கையையும் செயல்களையும் கவனித்து வந்தாராம்.

இங்கிலாந்தின் அரசியலிலும் மற்ற துறைகளிலும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தவர்களிடம் பிரபுக்களிடம் அரசு குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களிடமும் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டு செல்வாக்குப்பெற அழகி கீலரைப் பயன்படுத்தினார் டாக்டர் வார்டு.

அதே சமயத்தில் அந்த மேல் மட்டத்தினரிடம் தொடர்பு கொண்டு முன்னேற அழகிகீலர் டாக்டர் வார்டைப் பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனால் கடைசியில் பாவம்... இருவரும் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த பீடத்திலிருப்பவர்களையெல்லாம் கீழே இறக்கியதோடு அவர்களும் வழக்கி விழுந்து விட்டார்கள்.

இரண்டாவது பகுதியில் கீலர் வேறு சிலருடன் கொண்ட தொடர்புகளையும் உறவுகளையும் விளக்குகின்றாள்.

அவள் தொழில் முறையில் அல்லாது உள்ள உணர்வோடு சோவியத் நாட்டு ராஜதந்திரி ஈகின் இவானோவ் என்பவரைக் காதலித்தாள், அவரை நெஞ்சு நிறைந்த உவகையோடுவிரும்பினாள்.

“பிறகு என்னிடமிருந்த எல்லா அடக்கத்தையும் தென்றலில் எறிந்துவிட்டேன். அவர் எனக்கு தகுதியானவராக இருந்தார். அவர் என்னை விரும்பினார் என்று இதுகுறித்து அவள் மிகத் தெளிவாக எழுதுகின்றாள்.”

வரவேண்டிய அடுத்ததுமன்றவது பகுதியில் மேலும் சில முக்கியமான விவரங்களையும் ரகசியங்களையும் கூறுவதாக அழகி அறிவித்திருக்கிறாள்.

முக்கியமாக உயர் வர்க்கத்தினருடன் தான் இணைந்து பழகிய போது ஏற்பட்ட, கிடைக்கப் பெற்ற, அனுபவித்த “காதல் பாடங்கள்” பற்றி எழுதுவதாகவும் அந்த அழகி உறுதி கூறியிருக்கிறாள்.

புரோபுயூமா பற்றிய ரகசியங்களும் அய்யப்பகானுடன் கொண்ட தொடர்புகளும் இதுவரை உலகுக்குத் தெரியாத பலருடைய ரகசியங்களும் அடுத்து நிச்சயமாக வெட்ட வெளிச்சமாக்கப்படும்.

குபேரர்களும் கோமாள்களும் எப்படி அவள் காலடியில் கிடந்தார்கள் என்பது உலகுக்குக் காட்டப்படும்.

புரோபுயூமா தவிர இன்னும் எத்தனை பேரோ? எத்தனை அமைச்சர்களோ? எத்தனை அதிகாரிகளோ?

தன்னுடைய தொடர் கட்டுரையினால் அனைவருடைய கவனத்தையும் தன்பால் கவர்ந்து கொண்ட அழகி கீலர் இப்போது ‘தி டைம்ஸ்’ என்னும் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கடிதமொன்றினால் மீண்டுமொரு பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறாள்.

அக்கடிதத்தில் இந்த இழிவான நிகழ்ச்சியில் தன்னுடைய நிலையினை எடுத்துச் சொல்லவதற்கு உள்ள உரிமையை மறுக்கும் எல்லா முக்கிய கௌரவ மனிதர்களையும் அவள் குறை கூறுகிறாள்.

“ஒரு வேளை நான் எப்பொழுதும் இந்தச் சாக்கடையிலேயே கிடந்து அடித்துச் செல்லப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் போலிருக்கிறது” என்றும் அந்த அழகி அக்கடிதத்தில் அந்தக் கௌரவ மனிதர்களின் உண்மையான விருப்பத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறாள்.

இதை அழகி கீலர் தனக்காக மட்டும் கூறவில்லை.

இன்றைய சமுதாயத்தின் சாக்கடையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற எத்தனையோ ஆயிரம் பெண்களும் சாக்கடையின் அழுக்குத் தண்ணீரோடு அடித்துச் செல்லப்பட வேண்டுமா என்று அவர்களுக்காகவும் சேர்த்தே கேட்கிறாள் அழகி கீலர்.

அப்படி அவர்கள் சாக்கடையோடு அடித்துச் செல்லப்படுவதைப் பெரு வியப்போடு எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பிற்பேசுக்கு மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் முகமுடி கிழிக்கப்படவேண்டாமா? உண்மை உருவம் காட்டப்பட வேண்டாமா? அவர்களின் அற்ப ஆசைகளை ஒழித்துக் கட்டவேண்டாமா?

வேண்டும் என்பதுதான் பதில் என்றால் அதுதான் அழகி

கீலருடைய கட்டுரை உருவில் வந்திருக்கின்றது.

அழகிகீலருடைய கட்டுரைத் தொடரில் வரப்போகின்ற செய்திகளில் கில-பல படிப்பவர்களுக்கு விரசமாகத் தோன்றும். அருவருப்பாகக் கூட இருக்கலாம்.

அப்படித்தான் இருக்கும் என்பதில் கூட ஐயமில்லை. ஏனென்றால் உண்மைகள் அப்படித்தான் இருக்கின்றன.

ஆனால் அந்த விவரங்கள் அருவருப்புகள் சமுதாயத்தில் இருக்கின்ற ஒரு மேல் தட்டினரால் உண்டாக்கப்படுகின்றன என்ற உண்மையை யாரும் மறுத்து விடமாட்டார்கள்.

அந்த விவரங்கள் சமுதாய மேல் வர்க்கத்தினரின் காம வெறியை மாற்ற முடியாவிட்டாலும் கூட சாக்கடையில் வீழ்ந்து கிடக்கும், வீழ்போகும் ஆயிரக்கணக்கான அழகிகளையாவது காப்பாற்றும் என்று நம்பலாம்.

அழகி கீலரின் கதையை ஆபாசம் என்று சொல்லி முகம் சுழிப்பவர்கள் இதையாவது புரிந்து கொள்வார்கள் என்று நம்புவோம்.

விவசாயத் துறையில் புதுமையான
தொழில் மரபைத் தோற்றுவிக்கும்

★ டேவிட் பிறவுண் உழவியந்திரங்கள்

★ உதிரிப் பாகங்கள்,

★ அத்துடன் அவற்றைப் பழுது

பார்த்தல் முதலியனவற்றிற்கு

வடபகுதி ஏகவிநியோகஸ்தர்களான

யாழ்ப்பாண

ஐக்கிய வியாபாரச் சங்கத்துடன்

தொடர்புகொள்ளுங்கள்.

யாழ் பிரான்ட்

அலுமினியம், செம்பு, பித்தலைப்
பாத்திரங்கள்
உற்பத்தி செய்பவர்கள்.

தகைமையும் வேலைத்திறனும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டவை

யாழ் மெற்றல் இன்டஸ்றீஸ்

ஒருமுறை விஜயம் செய்யுங்கள்.

தங்கம், வெள்ளி, குரோமியம் முதலியவற்றில்
முலாம் பூசுவதுபோன்ற சகலவேலைகளுக்கும்
உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டது.

உயர்தரமான வேலைப்பாடமைந்தது.

YARL METAL INDUSTRIES

250, 254, K. K. S. Road,
JAFFNA.

Tele Gram: YARL METAL

Tele Phone: 7061

Branch

69, BANKSHAL STREET,

COLOMBO-11. Tele Phone: 26150

60, கஸ்தூரியாள் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வரிப்பலகும், ஆசிரியரும் வெளியிடுபவருமான டெலிஸிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்கை சாநனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ ஸ்கா அச்சகத்தில் அச்சியற்றப் பெற்றது.